

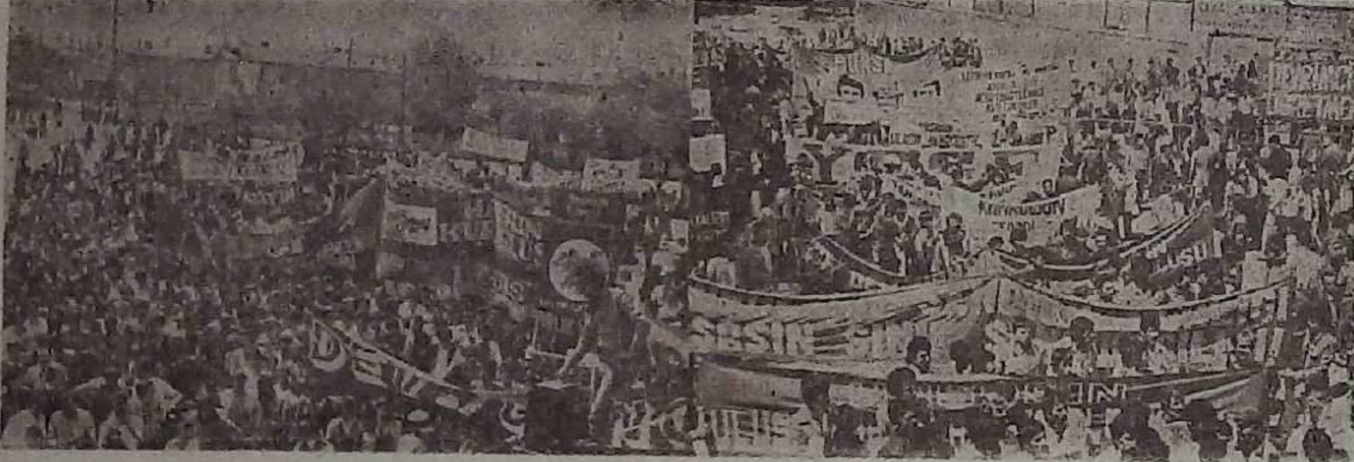
HALKIN KURTULUŞU

7 Mayıs 1979
750 KURUŞ

157

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

Egemen Sınıfların, Sıkıyönetimin baskı ve tehditleri sökmedi

Devrimciler, ilericiler, yurtseverler egemen sınıfların, faşizmin baskı ve tehditlerini çökerterek 1 Mayıs'ı bütün ülke çapında coşkuyla kutladılar. 1 Mayıs bütün ülke çapında faşizme ve sıkıyönetime karşı bir mücadele günü oldu.

Izmir'de düzenlenen «Devrimci 1 Mayıs» miting ve yürüyüşüne 10 binin üzerinde devrimci ve emekçi katıldı.

1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanlarında mücadele Bayrakları Dalgalandı

Ankara halkı Sıkıyönetimin yasak zincirini kırdı, Altındağ'da, Bademlidere'de 1 Mayıs'ın devrimci geleneğini yaşattı. Altındağ'da düzenlenen gösteriye 2500 kişi katıldı..

- Ankara, Adana ve G. Antep başta olmak üzere bütün sıkıyönetim bölgelerinde devrimciler ve emekçiler, Sıkıyönetim Komutanlıklraının yasak ve tehdit zincirini kırdılar. 1 Mayısı, adına yaraşır bir şekilde kitlevi olarak faşizme ve sıkıyönetime karşı bir mücadele günü haline getirdiler. İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığının sokağa çıkma yasağı ise uygulanamadı.
- İzmir'de, proleter devrimcilerin ve bazı anti-faşist demokratik güçlerin önderliğinde düzenlenen 1 Mayıs kutlamalarına 10 binin üzerinde devrimci ve emekçi katıldı. Revizyonistlerin ve onların gönüllü hempaları, İzmir mitingi için ülke çapında bütün güçlerini seferber ettikleri halde ancak 19 bin kişi toplayabildiler.
- 1 Mayısta miting ve yürüyüş yapılan il ve ilçe sayısı 50'ye yaklaşıyor.
- Polis, bazı yerlerde 1 Mayıs kutlamalarını engellemeye kalkıştı. Bazı devrimci ve ilericiler, sudan bahanelerle gözaltına alındı.
- Ülke çapında düzenlenen 1 Mayıs kutlamalarının bir çoğunda, proleter devrimcilerle bazı anti-faşist demokratik güçler arasında güç ve eylem birliği gerçekleştirildi.

Yazısı 8. Sayfa'da

HALKIN KURTULUŞU

1 Mayıs gösterileri yasaklanamadı yasaklanamayacak

İşçi sınıfının Uluslararası Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü olan 1 Mayıslar bütün kapitalist-revizyonist ülkelerde olduğu gibi, Türkiye'de de egemen sınıfların ve her renkten burjuva akımının her dönemde korkulu rüyası olmuştur.

Onlar her 1 Mayısta ya işçi sınıfının mücadele alanlarını doldurarak devrimci taleplerini gür sesle bağırmasını çeşitli baskı tedbirleri ile engellemeye çalışmışlar, ya da burjuva-feodal düzenin savunucusu çeşitli burjuva akımların da yardımı ile 1 Mayıs kutlamalarını hedefinden saptırmaya, onu düzenli bir resmi geçit haline getirmeye çalışmışlardır.

Bu yıl yapılmak istenenler de bundan farklı olmamıştır. Üstelik bu yıl Türkiye emekçi sınıfları, 1 Mayısa, devrim ile karşı-devrim arasındaki çatışmanın yoğunlaştığı, egemen sınıfların kitleler üzerindeki ekonomik ve siyasi saldırılarının arttığı, Kürt ulusu ve yoksul Kürt köylüleri üzerindeki ulusal baskının katmerleştiği ve ülkemizin 19 ilinin sıkıyönetim altında bulunduğu bir ortamda girmiştir.

Bunun için de egemen sınıflar ve onların siyasi egemenlik organları, 1 Mayısın bütün ülke çapında faşizme, sömürü ve zulüm düzenine karşı bir mücadele günü haline geleceğini bildikleri için, 1 Mayıs kutlamalarını yasaklamaya veya engellemeye kalkışmışlardır. Bunun için hemen hemen bütün sıkıyönetim komutanlıkları, 1 Mayıstan önce yayınladıkları bildirilerle 1 Mayıs eylemlerini yasakladıklarını açıklamışlar, İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı da 1 Mayısta İstanbul'da sokağa çıkma yasağı ilân etmiştir. Çeşitli illerin Valileri de bu konuda Sıkıyönetim komutanlarından aşağı kalmamıştır.

Revizyonist ve reformist sendika ağaları da, bu konuda kendi üzerlerine düşen görevi eksiksiz bir biçimde yerine getirmişler, sahte ve kof demeçlerle kitlelerin potansiyelini düşürmeye çalışmışlar ve 1 Mayısı gerçek özünden uzaklaştırarak revizyonizmin ve sosyal-emperyalizmin reklâmının yapıldığı sıradan bir resmi geçite dönüştürmeye çalışmışlardır.

Devamı Sayfa 7'de)

Okuyucularımıza

1 Mayıs kutlamalarına yer vermek istediğimiz için gazetemizin 157. sayısını bir hafta gecikme ile çıkarıyoruz.

Fakat yer darlığı, tipo dizgi ve baskının önümüze koyduğu zorluklardan dolayı ve kısa bir zamanda okuyucularımızın eline uaşmak istediğimiz için bütün ülke çapında kutlanan 1 Mayıs gösterilerinin tümüne yer veremiyoruz. Ancak bazı il ve ilçelerdeki 1 Mayıs kutlamalarını ve bunlarla ilgili bazı yorumları sayfalarımızda yansıtabiliyoruz.

Diğer il ve ilçelerdeki 1 Mayıs kutlamalarını gazetemizin gelecek sayısında yayınlayacağız.

Okuyucularımıza duyururuz.

Gözaltına alınanlar derhal serbest bırakılmalıdır

1 Mayıs ve Sıkıyönetim

Bundan dört ay önce 11 ilde CHP reformistleri eli ile sıkıyönetim ilân edildiği zaman bütün reformist ve revizyonistler sıkıyönetimin «ilericiliği», «anti-faşistliği» üzerinde bol ahkam kesmişler, emekçi halka sıkıyönetim önünde kuzu kuzu boyun eğmelerini öğütlemişlerdi.

Proleter devrimciler ise, sıkıyönetimin halka karşı egemen sınıfların ve emperyalistlerin yeni bir saldırısı olduğunu, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının bu yolla işçi sınıfına ve emekçi halka karşı ekonomik ve siyasi saldırılarını yoğunlaştıracaklarını vurguladılar.

Aradan geçen dört aylık süre, sıkıyönetim ilân edilen illerin 11'den 19'a çıkarılması ve egemen sınıfların sıkıyönetim aracılığı ile yürüttükleri uygulamalar proleter devrimcilerin tesbitlerini bütün halk kitlelerinin gözünde doğruladı. Özellikle 1 Mayıs kutlamalarının bütün sıkıyönetim illerinde resmen yasaklanması, İstanbul'da 29 saat süre ile sokağa çıkma yasağı ilân edilmesi ve binlerce kişinin gözaltına alınması sıkıyönetimin kime karşı olduğunu, hangi sınıfların bir baskı ve terör aracı olduğunu açık bir şekilde gözler önüne serdi.

1 Mayıs gösterileri her zaman egemen sınıfların korkulu rüyası olmuştur. Çünkü 1 Mayıs, sıradan bir kutlama günü değil, işçi sınıfının Uluslararsı Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü'dür. Ve her 1 Mayısta işçi sınıfımız ve emekçi halk kitleleri daha iyi yaşama ve çalışma koşulları elde etmek için, özgür ve mutlu bir dünyayı kurmak için mücadele alanlarını, 1 Mayıs Alanlarını doldurur, birliğini ve mücadele azmini pekiştirirler. Bunun için de egemen sınıflar ve onların siyasi baskı araçları 1 Mayıs kutlamalarının önüne geçmek, 1 Mayısın gerçek anlamını emekçi halk kitlelerinin gözlerinden saklamak için vargüçleri ile çalışırlar. 1 Mayıs egemen sınıfların korkulu bir rüyası olduğu içindir ki, Cumhuriyet Tarihinin çok uzun bir dönemi boyunca 1 Mayısı «Bahar Bayramı» olarak ilân etmişler ve 1 Mayıs kutlamalarını yasaklamışlardır. Bunun önüne geçemedikleri dönemlerde ise, ya 1977'de olduğu gibi kitle katliamlarına girişmişler, ya da reformist ve revzyonistlerin de yardımı ile 1 Mayıs gösterilerini sıradan bir resmi geçite dönüştürmeye çalışmışlardır.

İçinde bulunduğumuz yıl bu açıdan daha da özel bir önem taşımaktadır. Çünkü 1979 yılı devrim ile karşı-devrim arasındaki çatışmanın arttığı, egemen sınıfların kitlelerin mücadelesini bastırmak için sıkıyönetim vb. gibi yeni baskı yöntemlerine başvurduğu, kitleler üzerindeki ekonomik ve siyasi saldırıların yoğunlaştırıdlığı bir yıldır. Egemen sınıflar sıkıyönetim vb. gibi yeni baskı araçlarıyla da işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin kazanmış olduğu bütün mevzileri yok etmeye çalışmaktadırlar. Bu politikanın bir parçası olarak da bütün sıkıyönetim bölgelerinde 1 Mayıs gösterilerini resmen yasaklamışlar, sıkıyönetim dışında kalan bölgelerde ise engellemeye çalışmışlardır.

Sıkıyönetim Komutanlıkları, işe, 1 Mayısların «Bahar Bayramı» olduğunu vurgulayarak başlamışlardır. Bazı sıkıyönetim komutanlıkları yayınladıkları bildirilerde, özellikle bu durumu vurgu-

Devamı Sayfa 7'de

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİN

Marksist-Leninst Hareket Bütün Dünyada Güçleniyor

Fransa

Yakın döneme kadar ORPCF olarak adlandırılan Fransız komünistlerinin örgütü, partileşme yolunda büyük bir adım atarak Paris Komünü'nün yıldönümü olan 18 Mart tarihinde Kuruluş Kongresini topladı.

Aşağıdaki yazı La Forge dergisinin özel sayısındaki FKİPMK'nin 18 Mart 1979 açıklamasının bir özetidir.

«Önderini kaybetmiş olan Fransız işçi sınıfı, Paris Komünü'nün yıldönümü olan 18 Mart 1979 tarihinde kendi zaferinin aracını yeniden yarattı ve ona Fransa İşçi Komünist Partisi adını verdi. (......) Ülkemiz halkının ve proletaryasının en devrimci arzularının muzaffer ve cesur savunucusu olan FKP, burjuvalaştı ve Kruşevci revizyonist tezleri kabul etti ve sonuç olarak, halkımızın sömürücü ve baskıcılarına sadık adi bir burjuva partisi haline geldi. FKP'nin ayakları altına aldığı komünizm bayrağını yükselten FMLKP, gerçek bir Komünist Partisi olarak inşa edilemedi ve oportünistlere yem oldu. Çinli revizyonistler karşı devrimci «Üç Dünya» teorisini kabul ettikleri zaman FMLKP de bunu kabul etti ve hiç bir etkinliği olmayan bir sınıf işbirlikçisi grub haline dönüştü.»

La Forge

ORGANE CENTRAL DU PARTI COMMUNISTE DES OUVRIERS DE FRANCE

Le 18 MARS 1979

S'EST TENU VICTORIEUSEMENT

le Congrès «Commune de Paris»

CONGRES CONSTITUTIF DU

PARTI COMMUNISTE DES OUVRIERS DE FRANCE

(......)

«FKİP, 1956'daki 15. Kongreden sonra sosyalizm davasını tamamen terkedene kadar FKP'nin sahip olduğu devrimci geleneklerin mirasçısı olduğunu ilân eder. Partimiz Lenin ve Stalin'in Sovyetlerinin yaşaması için 1924-30 yıllarında Partilerinin çelikten bir bolşevik Parti olması için, 1939'a kadar faşizmin tırmanışının engellenmesi ve daha sonra halkımızın devrimci birliğinin sağlanması ve halkımızın savaşa ve faşizme karşı çıkması için hayatlarını feda eden, işçi sınıfının kadın, erkek kahraman evlâtlarını selâmlar. Partimiz sosyalizm ve komünizm davasının gerçekleşmesi ve yaşaması için mücadele etmiş, hayatını bu davaya adamış ve bu uğurda ölmüş herkesi selâmlar.» (......)

(......)

«FKİP doğmuştur. Partimiz uzun mücadele yılları içinde yoğurulmuş ve 18 Mart 1979'da, gerçek komünistlerin birlik Kongresi olan «Paris Komünü» Kuruluş Kongresinde ortaya çıkmıştır. (...)

Kongremiz, Parti olmaksızın değişik guruplaların birleştirilmesinin bir hayal olduğunu kanıtlamıştır. Ancak, yıkılmaz bir Marksist-Leninist birlikle ve Marksist-Leninist bir program ve tüzükle, Parti halkımızın Marksist-Leninist ve devrimci unsurlarını bağrında toplayabilir ve birleştirebilir.» (...)

«Biz, Fransız Komünistleri, işçi sınıfının kurtuluşunun aygıtı olan, onu sabırla hedefe yöneltecek olan, emekçi kitlelerinin geniş tabakalarını birleştirecek ve birlikte çürümüş kapitalist rejimin yıkılmasına ve sosyalizmin inşasına doğru ilerlemenin aracını yaratmış olmakdan dolayı gurur ve mutluluk doluyuz.»

Fransa Komünist İşçi Partisinin Kuruluşu üzerine AEP MK, FKİP MK'ne bir kutlama mesajı göndermiştir. Mesajda şöyle denilmektedir:

«FKİP'nin kuruluş bildirisini sevinçle karşıladık. Bu vesileyle partinize ve parti militanlarına devrimci selâmlarımızı yollar, Fransa'nın devrimci işçi sınıfının ve emekçi halkının başında, muzaffer M-L'in yüce bayrağını yükseklere kaldırarak proleter devrimi davasını, yiğit Paris Komünü'nün ölümü davasını zafere ulaştırmak üstlendikleri zor fakat şanlı görevi coşkuyla yerine getirmelerini dileriz. Sizi temin ederiz ki, AEP, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in gösterdiği yolda daima FKİP ile dayanışma içinde olacaktır.»

Portekiz

«Banderia Vermelha» gazetesinin bildirdiğine göre, PKP (R)'nin ilk ulusal konferansı geçenlerde yapıldı.

Gazete, bu konferansın parti için büyük bir siyasal anlam taşıdığını ve büyük bir başarı sağladığını vurguluyor. Bu konferans partinin 3. kongresinin ön hazırlığı idi ve eleştiri ve özeleştiri temelinde partinin faaliyetlerini inceledi.

«Banderia Vermelha» gazetesi, konferansın ülkenin iç durumunu tahlil ederek, Portekiz'in içinde bulunduğu durumda burjuvazinin ve emperyalizmin saldırısının yoğunlaştığı, proletarya'nın ve özellikle öncüsünün emekçi kitlelerin devrimci eylemlerine önderlik etmek için berrak düşüncelere ve perspektife sahip olması gerektiğini vurguladı. Diğer yandan karışık fakat elverişli uluslararası durum, burjuvzinin ve tüm sisteminin büyük bunalımı, Çin revizyonizminin ortaya çıkışı ve Çin'i süper devlete dönüştürme çabaları dünya proletaryasına, ilk plânda da Marksist-Leninist partilere büyük, önemli ve devrimci görevler yüklediği tespit edildi.

«Banderia Vermelha» gazetesi PKP (R) MK'nın partinin 3. kongresini toplamaya karar verdiğini de bildiriyor.

İran

Nisan ayı başından bu yana İran'ın kuzeyinde yeni rejimin güçleri ile Türkmen ve Kürt azınlıklar arasında yeni silâhlı çatışmalar meydana geliyor. Çatışmaların başlıca nedenleri azınlık milliyetlerinin kendi kaderlerini tayin etmek için öne sürdükleri taleplerle birlikte özellikle Türkmen köylülerinin toprak ağalarının ve eski rejimin subayları ve yüksek memurları tarafından el konulmuş olan geniş toprakları işgal etmiş olmaları.

Toprak ağalarının topraklarının Türkmen köylüleri tarafından işgalinin ardından, Gonbad Kavrus kentinde 30 bin Türkmen ulusal hakları için

Prolétaire de tous les pays, unissez-vous!

TOUFAHN توفان

mensuel du

JUIT 78	PARTI COMMUNISTE DES OUVRIERS ET PAYSANS D'IRAN	N°10

bir gösteri yapınca İslam Komitelerinin denetimindeki silâhlı güçler Türkmen köylerine karşı saldırıya giriştiler. Ardından eski rejimin ordu birlikleri de İslam Komitelerini desteklemek için

توفان

bölgeye sevkedildiler.

İran'ın batısında da ordu Kürt halkı üzerine vahşi bir saldırıya girişti. Herne kadar dini feodal liderler iktidarı tümüyle ele geçirmeden önce ve sonra çeşitli defalar Kürt ulusunun ulusal haklarından sözetmiş olsalar bile Kürtlerin ulusal haklarını tanımak konusunda hiçbir adım atmadılar. Üstelik Kürt halkının üzerine Şah'ın meşhur saray muhafız birliğini gönderdiler. Bilindiği gibi bu birlik geçtiğimiz Şubat ayında devrimci halk hareketine karşı direnen tek askeri birlikti. Halkın silâhlı ayaklanması sırasında darmadağın edilen bu birlik, İslami liderler tarafından yeniden düzenlendi ve halka karşı kullanılmaya başlandı.

İran'da azınlık ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının tek gerçek savunucusu İran proleteryasının öncü müfrezesi olan İran İşçi Köylü Komünist Partisi'dir. İİKKP, ordu birliklerinin ve İslam komitelerinin Türkmenlere ve Kürtlere karşı giriştikleri saldırıya kararlılıkla karşı çıkmış ve ezilen azınlık milliyetlerden halkın safında yeralmıştır. «Üç dünyacı» revizyonistler ve Moskova yanlısı Tudeh Partisi İslam liderlerinin desteklenmesi ve ülkede istikrarın sağlanması bahaneleriyle azınlık milliyetlere karşı girişilen katliamları desteklemektedirler.

Öte yandan hem İslam Komiteleri hem de bu komitelerin içine sızmış olan eski SAVAK ajanları azınlık milliyetlerin kendi aralarındaki çatışmaları da körüklemekte ve Türkmenlerle Kürtler arasında yaratılan suni ayrılıklara dayanarak silâhlı çatışmalar çıkarmaktadırlar. Bu çatışmalar sırasında açıkça görüldüğü gibi ordu birlikleri iki taraftan birinin yanında yeralmakta ve ayrılıkların büyümesi için çaba sarfetmektedirler. Son hafta içinde Kürt halkının gösterilerini bastırmak amcıyla ordu birlikleri Türkmenleri de kışkırtmışlar ve askeri harekata silâhlı Türkmen birliklerini de katmışlardır.

Bu olaylar İran ordusunun halk düşmanı karakterini açıkça göstermektedir. Gerçi halkın mücadelesi sonucu Şah'ın generallerinin bir kısmı ordudaki görevlerinden alınmış ve cezalandırılmıştır; ancak hâlâ silâhlı güçlerin başında Şah rejiminin subay ve generalleri bulunmaktadır.

Geçtiğimiz ay içindeki olaylar İran İşçi Köylü Komünist Partisinin ordu konusundaki taleplerinin haklılığını bir kez daha göstermiştir.

İİKKP, Şah'ın ülkeyi terketmesinden bu yana eski ordunun bütünüyle dağıtılmasını ve yeni bir halk ordusunun kurulmasını talep etmektedir. İİKKP Merkez Komitesinin kısa bir süre önce yayınladığı bir bildiri ile bu talebin gerçekleştirilmesi için her türden gericilğe karşı, devrimci mücadelenin sürdürülmesi gerektiğini belirtmiştir.

Kanada'da Yapılan Toplantı

Geçtiğimiz Mart ayının sonlarında Kanada'nın Montreal kentinde, Kanada Komünist Patisi /Marksist-Leninis'in (KKP/M-L) düzelendiği ve birçok Marksist-Leninist partinin katıldığı uluslararası bir toplantı düzenlenmiştir.

KKP/M-L'in «Proleter Stratejisi ve Eylem Programı» nın tartışıldığı ve 26 Martta başlayan 6. Danışma Konferasının 31 Martta tamamlanmasından sonra, aynı gün, KKP/M-L'in 9. Kuruluş yıldönümü nedeniyle düzenlenen «Marksizm-Leninizmin Saflığını ve Proleter Enternasyonalizminin İlkelerini Savunmak İçin Devrimci Toplantı» ya AEP'den de bir heyet katıldı.

6. Danışma Konferansı İçin Kanada'ya gelen AEP, MK üyesi Celil Gjoni yoldaş, toplantıda yaptığı konuşmada, Arnavutluk'ta Sosyalist inşanın sorunları, Stalin'in 100. doğum yıldönümü ve bununla ilgili olarak AEP'in düşünceleri ve AEP'inÇin revizyonizmine karşı mücadelesi üzerinde durdu.

Daha sonra Marksist-Leninist parti ve örgütlerin toplantıya sunduğu mesajlar okundu. Bunun arkasından da sanatsal ve kültürel faaliyetler sergilendi.

Kanada'da düzenlenen toplantı, Marksist-Leninist partilerin birlik ve dayanışmalarının bir kez daha geliştirdiği uluslararası bir platform oldu.

Uluslararası Komünist Hareket ve Türkiye

Uluslararası Marksist-Leninist basın son aylarda Türkiye'deki siyasi gelişmelerle ilgili yazılara geniş yer ayırmaktadır.

Sıkıyönetim komutanlıklarının, sıkıyönetim ilan edilmiş olan illere Halkın Kurtuluşu'nun girişini yasaklaması çeşitli ülkelerdeki komünist partilerinin merkez yayın organları tarafından protesto edilmekte ve Halkın Kurtuluşu üzerindeki yasaklamanın kaldırılması istenmektedir. Aynı şekilde sıkıyönetim komutanlıklarının YDGF'nin faaliyetini resmen durdurması da uluslararası komünist basında büyük yankı bulmuştur. YDGF'nin yasaklanma haberleri uluslararası komünist basında geniş bir biçimde yeralmıştır. Çeşitli ülkelerin komünist partilerinin gençlik örgütlerinin YDGF'nin sıkıyönetim komutanlığı tarafından kapatılmasını protesto ettikleri bildirilmektedir.

Ayrıca uluslararası komünist basın Türkiye'deki son siyasi gelişmelere de geniş yer vermektedir. Sıkıyönetimin ilanıyla birlikte halka ve devrimcilere yönelen baskılar hakkında ayrıntılı bilgiler verilmektedir. Bunun yanı sıra çeşitli partilerin yayın organları Türkiye Devrimci Komünist Partisi-İnşa Örgütünün faaliyetine ilişkin bilgiler de vermektedir. Son olarak İspanya Komünist Partisi Merkez yayın organı Vanguardia Obrera TDKP-İÖ'nün Merkez Komitesinden bir üyeyle yaptığını bildirdiği röpartajı yayınlamıştır. Ayrıca Alman Komünist gençliğinin örgütlü Kızıl Muhafız'ın yayın organı ROTER REBEL dergisi de son iki sayısında TDKP-İÖ Merkez Komitesi üyesi ile yaptığını açıkladığı görüşmeye geniş yer ayırmıştır.

«YDGF AÇILMALIDIR»

Almanya komünist gençliğinin örgütü Kızıl Muhafız'ın yayın organı Roter Rebel Nisan sayısında YDGF'nin kapatılmasıyla ilgili geniş bir habere yer vermiştir. Roter Rebel'de yeralan yazıda YDGF'nin sıkıyönetim tarafından yasaklandığı belirtilmekte ve bunun sıkıyönetimin Türkiye halkının gelişen mücadelesine yönelik bir saldırısı, Türkiye'deki büyük anti-faşist, anti-emperyalist harekete yönelik bir saldırısı olduğu söylenmektedir. Rotel Rebel, YDGF Genel Başkanı Çetin Kaya'nın da konuyla ilgili bir açıklamasına yer verdiği yazısında Alman gençliğinin Türkiye'nin yurtsever ve devrimci gençliğinin yanında olduğunu vurgulamaktadır.

Danimarka Komünist partisi-ML'in merkez yayın organı Arbejderen de Mart ve Nisan aylarında çıkan sayılarında YDGF'nin sıkıyönetim komutanlığı tarafından kapatıldığı haberlerini vermekte ve Türkiye gençliğine yönelik bu saldırı kınanmaktadır. Arbejderen'in son sayısında konuyla ilgili şunlar söylenmektedir: «İstanbul sıkıyönetim komutanlığı 30 bine yaklaşan üyesi ve yüzü aşkın üye derneği olan YDGF'nin faaliyetini yasaklamıştır. Türkiye gençliğinin gerçek anti-emperyalist ve anti-faşist örgütü olan YDGF'nin yasaklanması Türkiye gençliğine ve onun demokrasi mücadelesine doğrudan bir saldırıdır.

Danimarka Komünist Partisi - ML, ayrıca YDGF Genel Merkez yöneticilerine gönderdiği bir mektupta YDGF'nin kapatılmasını protesto etmiş ve Danimarka komünistlerinin ve gençliğinin Türkiye'nin anti-faşist, anti-emperyalist gençliğinin yanında olduğu belirtilmiştir.

Britanya Komünist Patisi - ML'nin merkez yayın organı Worker gazetesi de YDGF'nin kapatılma haberine sayfalarında yer vermiştir. Konuyla ilgili haber de şöyle denilmektedir: «Türkiye'de YDGF faşist diktatörlük tarafından kapatılmıştır, Sıkıyönetim bölgesi olan İstanbul'da her türlü gösteri yasaklanmıştır. Bütün büyük şehirlerin sokakları askerlerin kontrolu altındadır. Ama Türkiye gericiliğinin ve emperyalistlerin tüm çabaları işçi sınıfı ile birlikte özgürlük ve sosyalizm için mücadele eden Türkiye gençliğini sindirmemiştir.

İspanya Komünist Patisi - ML'nin merkez yayın organı Vanguardia Obrera da 30 Mart tarihli 275. sayısında YDGF kapatılmasına yol açan siyasi gelişmelere yer vermekte, Halkın Kurtuluşu'nun sıkıyönetim ilan edilmiş olan illere girmesinin yasaklandığı haberi verilmektedir.

«HALKIN KURTULUŞU ENGELLENEMEZ»

Halkın Kurtuluşu'nun sıkıyönetim ilan edilen bütün illerde yasaklanması da çeşitli ülkelerin komünist partileri tarafından protesto edilmektedir. Bu konuyla ilgili olarak KPD-ML, İKP-ML, PKP-R, Kanada KP-ML, Danimarka KP-ML, Britanya KP-ML, vb. partilerin merkez yayın organlarıda çeşitli yazılar çıkmıştır. Ayrıca çeşitli Avrupa ülkelerinden birçok demokrat gazetemize gönderdikleri mesajlarda gazetemizin sıkıyönetim komutanlıkları tarafından yasaklanmasını protesto etmişlerdir. Yine gazetemize bildirildiğine göre aynı partiler veya çeşitli kişiler Türkiye hükümetine de protesto telgrafları göndermişlerdir.

HALKIN KURTULUŞU — Çin sosyal-emperyalistle Vietnam halkına karşı saldırıya geçti
PEOPLE'S CANADA DAILY NEWS
Bandeira Vermelha
VANGUARDIA OBRERA
The Year of Stalin
UNITED
Chinese Im... New War
nuova unità — Sosteniamo decisamente la lotta del popolo vietnamita
The Worker

16 Mart tarihli KPD-ML'nin Merkez yayın organı Roter Morgen dergisi Vietnam'a saldıran Çin sosyal emperyalistlerine karşı tavır alan Marksist-Leninist partilerin yayın organlarını toplu halde basmıştır. Çeşitli komünist partilerin Çin'in Vietnam'a saldırısını kınayan yazıların yer aldığı yayın organlarının toplu halde gözüktüğü resmin altında şöyle yazmaktadır:

Tüm dünyadaki gerçek Marksist-Leniinst partiler Çin'in Vietnam'a saldırısını kararlı bir biçimde mahküm ettiler. Bu saldırıyı Pekinli yöneticilerin büyük devlet şövenizminin bir yansıması olarak damgaladılar. Yukarda kardeş partilerin bir kısmının yayın organlarının ve Türkiye'den proleter devrimci gazete Halkın Kurtuulşünun başlıklarını görüyorsunuz.»

'Bölücülük' Yaygaraları ve Gerçek

Yıllardan beri sürdürülen ve hiç de yeni olmayan «Bölücülük» yaygaraları son zamanlarda iyice yoğunluk kazandı. Türkeş'ten Perinçek'e, Demirel'den Ecevit'e, faşist, revizyonist, reformistlerden demokrat geçinen yazar çizer takımına, Cumhurbaşkanından ordu yetkililerine kadar uzanan bütün bir gerici cephe «bölücülük» üzerine bol yaygara kopardılar.

Son günlerde «bölücülük» üzerine başta ordu olmak üzere militarist baskı kurumlarının üst kademelerinde günlerce süren toplantılarda, Milli Güvenlik Kurulu ve Bakanlar Kurulu toplantılarında hangi «etkili ve caydırıcı tedbirlerin» alınacağının planları yapılmaktadır .Bütün azılı halk düşmanlarının ağzından «Kürt militanlarının ilkbahar ayaklanması hazırlıkları», «Ağrı'da kar eriyince isyan başlayacak», «bölücülük doruğa tırmandı», «Doğuda durum çok gergin», «Doğuda birşeyler oluyor» lafları eksik olmuyor. Milli Güvenlik Kurulu'nun Doğuda etkili tedbirlerin alınmasını hükümetten istemesi, Başbakan ve diğer bazı bakanların Kürtçe konuşanların cezalandırılacağı yönünde genelgeler yayınlamaları, «Türk Milletinin bütünlüğü» ve «bölünmezliği», resmi dilin Türkçe olduğu yaygaralarına hız verilmesi, Kürt halkına gözdağı vermek amacıyla militarizmin güçlendirilmesi, Milli zulmün arttırılması, devrimci halk hareketinin ezilmeye çalışılması, kitleler üzerinde terör estirilmesi, «Alpdoğan 73 tatbikatı», «Gürman 78 ve Kanatlı lı 78 tatbikatı», «Kış 79 tatbikatı» gibi tatbikatlara hız verilmesi Kürt ulusuna yönelik olarak sürdürülen milli baskı ve zulmün bir parçası olarak son zamanlarda özellikle üzerinde durulan konular haline gel di.

Egemen sınıfların ve onların her boydan sözcülerinin «Kürtlerin Türk olduğu» yolundaki propagandaları son zamanlarda özellikle yoğunluk kazandı.

Bütün bu propagandalar ordunun Doğuya kaydırılması, 6 ilde daha Sıkıyötim ilan edilmesi savrulan tehditler neyi amaçlıyor ve neden son zamanlarda özellikle yoğunlaştırılmış bulunuyor.

SALDIRILAR KÜRT ULUSUNUN VARLIĞINA VE YÜKSELEN DEVRİMCİ HALK HAREKETİNE YÖNELMİŞTİR:

«Bölücülük» propagandasının egemen sınıflar ve onların çıkarlarının bekçisi olan her türden halk düşmanı tarafından yaygınlaştırılması her dönemde Kürt halkına yönelik saldırılara hız verilmesini beraberinde getirmiştir. «Türk ordusunun yenilmezliği», «Vatanın bölünmezliği ve bütünlüğü» yollu propagandaya hız verilmesi her zaman beraberinde Kürt halkına karşı saldırıların arttırılmasını getirmiş, Türkiye Kürdistanı'na «Tenkil seferleri» düzenlenmiş, askeri birlikler Kürt köylerini basarak yoksul Kürt köylülerine baskı yapılmış, arama bahanesi ile evler yağmalanmış, «Modern nufus planlaması yapıyoruz» denilerek onar yirmişer kurşuna dizilmiş, böylelikle Kürt halkının baskı altına alınıp terörle sindirilmesi ve Kürt milli hareketinin ezilerek dağıtılması amaçlanmıştır.

Egemen sınıfların «bölücülük» yaygarası ile amaçladıkları bir diğer önemli şey de, ekonomik ve siyasi olarak içinde bulundukları bunalımı özellikle derinleştiği dönemler de, devrimci halk hareketinin yükselme ve yaygınlaşma yönünde gelişme gösterdiği dönemlerde, hem bu bunalımı - geçici de olsa - atlatmak hem de yükselen devrimci hareketi bastırmak ve ezmek için sövenizmi hortlatarak dikkatleri başka yerlere çekmek ve yaygın bir şekilde var olan sövenizmden faydalanarak militarizmi güçlendirmek ve milli baskı ve zulmü yoğunlaştırmaktır.

İşte bugünkü propaganda ve tehditlerin hız kazanması tam da böyle bir dönemde olmaktadır. Bugün egemen sınıfların ekonomik ve siyasi bunalımı giderek derinleşmekte, uyanan ve bilinçlenen halk kitleleri devrimcilerle birleşmektedir. Gene yıllardır. milli zulüm ve baskı altında tutulan Kürt halkının bu baskı ve zulme baş kaldırması ve milli uyanış hareketi yükselmektedir.

Öte yandan İran halk hareketinin yükselerek faşist Şah diktatörlüğünü pa ramparça etmesinin ezilen halklar açısından taşıdığı büyük önem, bütün gericilere ölüm korkusu yaşatmaktadır.

Bütün bu önemli gelişmeler elbette komprador burjuva ve toprak ağalarının uykularını kaçırmakta ve onlar çareyi halk hareketini bastırmak, ezilen Kürt ulusu ve diğer azınlık milliyetler üzerindeki baskıyı arttırmaka görmektedirler.

Türkiye egemen sınıflarının İran ve Irak egemen sınıfları ile ortak anlaşmalar imzalayarak Kürt milli hareketinin gelişmesini birlikte bastırma ve «Kürtlere karşı beraber mücadele etme» kararları almaları, bu amaçla Dışişleri Bakanı Ökçün ve Genel Kurmay Başkanı Evren'in bu ülkelere yaptığı ziyaretler, faşistlerin ve reformistlerin «bizi kızdırmayın kafanızı ezeriz» yollu tehditleri Kürt halkına karşı yeni ve daha ağır baskılara hazırlık anlamı taşımaktadır. MHP, TİKP vb. faşist, sosyal-faşist, çetelerin aylardır sürdürdükleri «Doğuya dikkat», «Doğuda bölücülük yapılıyor» propagandası bu amaca hizmet etmektedir. «Kürtler Türktür» yollu propanganda ise Kürt halkına karşı yıllardır sürdürülen imha ve yoketme harekatlarını gizlemeye hizmet eden kof bir propagandadır. Bu propaganda ile aynı zamanda Kürt ulusunun varlığı inkar edilmektedir. Onlar 4 binyıllık bir tarihi, ortak bir dili, zengin bir kültürü ve ortak bir yaşam birliği olanKürt ulusunun varlığını inkar için özel kampanyalar örgütleyip «Kürtler öz be öz Türktür» derken aynı zamanda Kürt halkını yoketme yolundaki uygulamalarını ve «Tenkil seferlerini» gizlemeye çalışıyorlar.

FAŞİST DEMAGOJİ, SIKIYÖNETİM VE GERÇEK:

Egemen sınıfların, faşistler ve reformislerin Kürt halkına karşı giriştikleri saldırı ve tehditler, «barış, kardeşlik, Kürtler Türktür» demagojisi ile birlikte yürütülmektedir. Bakanlar Kurulu «bölücü akımları etkisiz bırakmanın başta gelen ödevi olduğu» nu belirtirken, her cinsten ırkçı faşist, reformist ve revizyonist'e tehditler savuruyor.

Son Havadis Gazetesi «...Bu konunun üstüne gitmeli, ne pahasına olursa olsun... bu vatanın bölünmesine sessiz kalınamaz» derken bir başka yerde şu tehdit savrulmaktadır. «Beklenen Atatürk Milliyetçiliğinin buna sahip çıkması ise buda açıkça söylenmeli, itiraf edilmelidir. Çünkü Türk Milletinin tahamül gücü kalmamıştır, sabrı taşmaktadır.»

Bütün bunlar Kürt halkına karşı sürdürülen saldırıların yetersiz olduğunu belirten faşistlerin CHP hükümetinden, daha fazla yapmasını isteklerini dile getirmekte ve sövenizmin iyice hortlatılmasını amaçlamaktadır. Tehditler birbirini izliyor. Mukbil Özyörük adlı faşistin bir makalesinde «Yürümez bu bölücülük... çok kan dökülür, çok can yanar ama gene yürümez. Milletimizin 'Milletliğini ispat' mecburiyeti ortaya çıktı mı, kaça patlarsa patlasın, vatanseverlikte bir basamak daha yükseliriz her zaman.» derken, Hergün Gazeteside «Bu topraklardaki bölücü ocakları teker teker ya tevbekâr olacaklar, doğru yola dönecekler veya yerle bir olup tarihin tozlu sayfalarında... kaybolacaklardır.» tehditi savruluyor.

CHP reformistlerinin Kürt halkına karşı uyguladığı baskıyı yetersiz gören, sıkıyönetim silahının kullanılarak Türkiye Kürdistanında terör estirilmesini, milli zulüm ve baskının daha da arttırılmasını isteyen egemen sınıflar ve onların her boydan sözcülerinin sarıldıkları bir diğer şey de «Doğuda sıkıyönetim ilan edilen illerin sayısının azlığı» idi. Ancak «Doğu ve Güney Doğu'ya yatırım yapacağı» nı söyliyen Ecevit hükümeti Doğu'da 16 ilde sıkıyönetim ilan ederek hem egemen sınıfların isteklerini yerine getirmiş, Türkeş'in önerilerine katılmış hem de ordu ve jandarma birliklerini Doğuya kaydırarak ve Kürt köylerinde zulüm ve terörü artırarak bahsettiği «Yatırımı» gerçekleştirmiş bulunuyor. «Kürtlerin bu memlekette yeri yoktur» diyenler böylece Kürt halkına karşı çok yönlü bir saldırı ve propagandanın geniş cephesini oluşturmayı denemiş ve bunu büyük oranda gerçekleştirmişlerdir. Kürdistanda sıkıyönetim yaygınlaştırılmış, baskı artırılmıştır. Artık gece saat 8 de çarşıda gezdiği için Kürt emekçileri «Uyarıya Uymadı» bahanesi ile kurşuna dizilebileceklerdir.

TKP VE TİKP GİBİ SOSYAL FAŞİSTLER VE TÜM REVİZYONİSTLER BASKILARIN DESTEKÇİLERİDİR:

«Sol» maskeli halk düşmanları, Kürt halkına yönelik saldırıların da en büyük destekçileridir. Rus sosyal-emperalizminin uşağı TKP, Kürt milli hareketini kendi sosyal - faşist amaçları doğrultusunda kullanmak amacı ile Kürt milletinden ve Kürt halkından bahsetmeye, onun kurtuluşu için mücadele ettiğini söylemeye başladı. Daha düne kadar Kürt ulusunun varlığını bile kabul etmiyen bu sosyal-faşist çetenin amacı Kürt milli hareketinden efendisi Rus sosyal - emperyalistlerinin hegomonya mücadelesi için yararlanmaktır. Yoksa onların ne kürt halkı üzerindeki baskıya ne de sıkıyönetimin Kürdistanda yaygınlaştırılmasına itirazları yoktur. Nitekim «TKP'ye özgürlük» diye bağıran ve TKP'nin «saylavlar» dediği millet vekillerinin sıkıyönetime, onun Kürdistanda yaygınlaştırılmasına, milli zulüm ve baskıların artırılmasına evet demeleri ve oy vermeleri de bunun en açık kanıtıdır.

Devrim ve kurtuluş kavgalarının, ulusal ve sosyal kurtuluş savaşlarının düşmanı, emperyalizme koprador-feodal gericiliğin sa vunucusu Aydınlık, TİKP revizyonistleri ise aylardan beri «Doğuya dikkat» «Doğuda devlet yok» «Doğuda Sovyet kışkırtması var», «Mardinde 447 roket yakalandı.», «TİKP Türkiyenin birliğinden yanadır» «Anarşiye karşıysak önce bu tehlikenin üzerine yürümeliyiz» demekte hükümeti «doğuda tedbir almaya» çağırmakta ve Kürt halkı üzerindeki baskının arttırılmasını istemektedir. Onlar Şefik Hüsnü'nün yolunda «Kara kuvettin hakkından gelmek» için faşist diktatörlüğün saflarında yerini almışlardır.

Öte yandan «Kürt Milliyetçiliği» maskesine bürünen «Sıvan, Özgürlük Yolu» gibi sosyal-faşist akımlar ve «Apocular» gibi pro vakatör çeteleri de Kürt halkının üzerindeki baskıların artırılması için her türlü çabayı harcamaktan kaçınmamaktadırlar. Apocu provakasyon çetesisinin halka karşı saldırıya geçmeleri ve bazı illerde sıkıyönetimin ilan edilmesine zemin hazırlamak için bilinçli olarak çalışmaları ve egemen sınıfların aleti haline gelmeleri [illegible] «Kürt milliyetçiliği» ile hiçbir alakaları olmadıklarını tersine Kürt halkına ve ulusuna yönelen saldırı cephesinin unsurları olduklarını açık bir şekilde göstermektedir.

MİLLİ ZULME SON!, SIKIYÖNETİM KALDIRILSIN!

Bugün milli zulmün sona ermesi, sıkıyönetimin kal-

Devamı Sayfa 7'de)

Türk-İş Kongresi başladığı gibi bitti :

Eski Hamam, Eski Tas

Türk-İş Kongresi, Türk-İş'in Tekelci Sermaye ile bütünleşmesinde yeni bir basamak olmuştur.

Egemen sınıfların en büyük dayanaklarından birisinin, TÜRK-İŞ'in Kongresi geçtiğimiz hafta içinde yapıldı. Kongre ile egemen sınıflar, onların siyasi temsilcileri ve her soydan egemen sınıf sözcüsü derin bir nefes aldı. Bir hafta süre ile «bölücülük ve anarşi» edebiyatı, «birlik ve beraberlik» demagojisi sonunda eskisiyle aynı nitelikte bir yönetim iş başına geldi.

Seçimler sonunda : Tek-Gıda-İş Sendikası Genel Başkanı, 20 yıldır TÜRK-İŞ yönetim kurulu üyeliği yapan AP eğilimli İbrahim Denizcier TÜRK-İŞ Genel Başkanlığına getirildi. Tekelci sermayenin mutemet adamı Sadık Şide Genel Sekreterlikde kalırken, AP'li Orhan Erçelik ve AP'li Kaya Özdemir eski görevlerinde kaldılar ve bunlara yine, İ. Denizcier'in listesinde yeni bir kişi olarak Ömer Ergül katıldı.

Cumhurbaşkanından tekelci sermayenin ağalarına, hükümetten burjuva toprak ağası partilerine kadar bütün karşı devrimcilerin TÜRK - İŞ'in «birliği» üzerine titredikleri herkesçe bilinen bir gerçektir. Diğer bilinen bir gerçek de, TÜRK-İŞ tabanında her soydan sendika ağasına karşı yayılan derin nefrettir ve bu tabandaki hoşnutsuzluğun, sendika ağaları arasındaki koltuk kavgasını kızıştırmasıdır. Bu nedenledir ki, şimdi TÜRK-İŞ'in başına getirilen ekip, bugünkü koşullarda bu ihanet yuvasının görevini sürdürebilmesi için egemen sınıfların tercihidir. Ve uzun çabalar sonucu iş başına getirilmişlerdir. Böylece, şimdilik de olsa, bu ihanet yuvasının görevini yapamaz duruma gelmesini önlemişlerdir.

Türk-İŞ Kongresinde, «Toplumsal Anlaşmanın» KİT'lerde çalışan işçilere yeni olanaklar sağladığı, büyük ücret artışları getirdiği dile getirilmiş, 1 MAYIS'ın işçi bayramı değil komünist bayramı olduğu, işçi bayramının 24 Temmuz (!) olduğu, bölücülük ve komünizmin işçi düşmanlığı olduğu üzerine bol bol nutuk atılmıştır. Bir başka kararla da yeni ihanetler için daha fazla bir parasal destek sağlamak için aidatlar artırılmıştır.

Bütün bu söylenenler sözde de kalmamış, tekelci sermaye ile bütünleşme yolunda yeni ve önemli adımlar atılmış; öncelikle, yürütme kurulu üyelerinin bugüne kadar 9.000 TL olan maaşları net 20.000 TL ye yükseltilmiş (maaşlar 2. yıl net; 22.500 TL, 3. yıl 25.000 TL olacaktır), ayrıca, her yıl bürüt üzerinden 4 maaş ikramiye karar altına alınmıştır. Böylece, ikramiyelerde göz önüne alındığında; ağa takımının maaşı, net olarak, 1. yıl 35.000, 2. yıl 40.000, 3. yıl da 45.000 TL olacaktır. Asgari ücret için bürüt 6.000 TL isteyen bu utanmaz ağa takımı (diğer yan gelirlerini, avantalarını vb. göz önüne almasak bile) bu yüksek ücretlerle patronlara yakın bir hayat sürme olanağı bulacaklardır.

TÜRK-İŞ Kongresinin işçi düşmanı kararları bunlarla da kalmamış, ihanetde bir adım daha ileri gidilerek, bir BANKA kurulması için karar alınmıştır. Bu karar, işçi aidatlarının banka aracılığı ile tekelci sermayeye kredi olarak verilmesi gibi bir ihanetin de ötesinde, TÜRK-İŞ'in tekelci sermaye ile bütünleşme sürecinde geldiği yeri göstermesi bakımından önemlidir. Artık TÜRK - İŞ'in sendika ağaları, sadece patronlara toptan işçi satan komüsyoncu sendik ağaları konumundan da kurtularak, bizzat büyük miktarda sermaye yöneten kişiler olarak tekelci sermayenin ağaları; Koç'ların, Sabancı'ların düzeyine yükseleceklerdir.

Sosya-Demokrat Grup adı verilen reformcu sendika ağalarına gelince; Kongre öncesinde, «yenilik», «işçi sınıfının talepleri», vb. teraneleriyle ortaya çıkan, ama tüm kongre boyunca, işçi sınıfı lehine tek bir karar aldırmak için bile parmağını oynatmayan bu ağa takımı Kongreden sonrada yeni yönetime «başarılar dileyip» sus pus olmuşlardır. 10 yıldır, her kongre öncesinde mücadeleci bir poza bürünen reformcu ağalar, kongre sonrasında yönetimin bütün ihanetine ortak olmuşlardır. Bu nedenlede hiç bir zaman işçi sınıfından yüz bulmamışlardır.

TÜRK-İŞ kongresi, bir kez daha sınıf sendikacılığının, mevcut sendikaların konumu, sendika ağalarının işlevi ve aralarındaki çatışmanın niteliği konusunda tespitlerini doğrulamış, TÜRK - İŞ ve onun içindeki reformcu sendika ağaları hakkında yayılan hayalleri yerle bir etmiştir.

Sonuç olarak, TÜRK-İŞ Kongresi, TÜRK-İŞ'in tekelci sermaye ile bütünleşmesinde yeni bir basamak olmuş, TÜRK-İŞ ağalarının ihanetlerini bir kez daha belgelemiştir.

ARNAVUTLUK HALKI DEPREMİN YOLAÇTIĞI YARALARI SARIYOR

Bilindiği gibi, 15 Nisan günü, merkez üssü Yugoslavyanın Adriyatik kıyılarında meydana gelen deprem Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyetini de etkilemiş ve deprem özellikle Arnavutluk'un İşkodra, Lej, Debar ve Kruje bölgesinde ağır hasara yol açmıştı. Deprem sonunda, Arnavutluk'ta, çoğunluğu bu bölgelerde olmak üzere 35 kişi ölmüş, 10 binden fazla ev ve 500'e yakın çeşitli bina tamamen yıkılmıştı, binlerce ailece evsiz kalmıştı.

Arnavutluk halkı, deprem felaketinin hemen arkasından, depremin yol açtığı yaraları sarmak için eşi görülmemiş bir çalışma seferberliğine girişti. Parti organları, devlet kuruluşları, halk konseyleri, işletmelerde çalışan işçiler ve kooperatifçi köylülük depremin yol açtığı yaraları sarmak için etkin önlemler aldılar, yıkılanı onarmaya koyuldular.

Depremden hemen sonra toplantılar yapan Arnavutluk Emek Partisi Merkez Komitesi ve Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti Bakanlar Kurulu, depremin yol açtığı yaraların en kısa zamanda giderilmesi için Bakanlar Kuruluna bağlı «Depremin Sonuçlarının Ortadan Kaldırılması İçin Devlet Komüsyon» kuruldu.

Deprem haberinin alınmasından sonra, parti ve devlet yöneticileri deprem bölgesine giderek kurtarma ve onarım çalışmalarına fiilen katıldılar. Bunlar arasında Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyet Bakanlar Kurulu Başkanı Mehmet Şehu yoldaş ve AEP Siyasi Bürosu Sekreteri Ramiz Alia yoldaş da vardı. Mehmet Şahu ve Ramiz Alia yoldaşlar, deprem bölgesindeki parti komiteleriyle, işçilerle ve kooperatifçi köylülerle toplantılar yaptılar ve depremin yol açtığı yaraların giderilmesi için açılan seferberlik çalışmalarına önderlik ettiler. Deprem bölgesi halkı ve ülkenin dört bir yanından gelen gönüllüler parti organlarına giderek görev istediler. Deprem bölgesinde, depremin yol açtığı yaraları sarmak için çalışma gurupları kurdular.

Arnavutluk halkı, AEP'in yol göstericiliğinde, büyük bir dayanışma içinde, engin bir yurtseverlik duygusuyla ve tamamen kendi gücüne dayanarak depremin yol açtığı maddi ve manevi yaraları sarıyor. Bu dayanışma ve fedakârlığın bir sonucudur ki, depremden hemen sonra, deprem bölgesinde toprakları ekilebiliyor, çalışabilir fabrikalar üretimlerini daha da arttırmak için canla başla çalışabiliyorlar.

Sosyalizmin gücü, Sosyalist insanın bilinç düzeyi ve birlik ve dayanışma ruhu depremden daha güçlüdür.

AEP'in önderliğindeki Arnavutluk halkının çelikten birliği bu gerçeği bir kez daha göstermiştir.

Çeşitli ülkelerin komünistleri ve Türkiye Komünistleri deprem felaketine uğrayan Arnavutluk halkının yanında olduklarını, onunla birlik ve dayanışma içinde olduklarını bildirmişler, AEP Merkez Komitesine ve Enver Hoca yoldaşa mesajlar göndermişlerdir.

Mısır-İsrail Anlaşmasının Yeni bir Sonucu : Falanjistler Güney Lübnan'da «Bağımsız Devlet» Kurdular

Amerikan emperyalistlerinin elebaşısı Carter'in yoğun çabaları sonucu imzalanan Mısır - İsrail anlaşması, peşisıra yeni gerici sonuçları da getirmektedir. Belli başlı amaçlarından biri Filistin halkının bağımsızlık ve özgürlük taleplerini tümüyle yoketmeye yönelik anlaşmanın ardından aynı amaca yönelik olarak Lübnan'daki faşist güçler Güney Lübnan'da İsrail'in desteği ile «bağımsız bir devlet» kurduklarını ilan etmişlerdir.

Kendisini yeni «bağımsız devletin» başkanı olarak ilan eden Saad Haddad eski bir Lübnan ordusu subayıdır. Geçtiğimiz yıllar içinde faşist ve dinci Hristiyan hareketinin önderlerinden biri olan Saad Haddad uzun süredir Falanjist hareketinde önde gelenlerinden biriydi.

10 Nisan günü yeni devletin kurulduğunu açıklayan Hristiyan milisleri mücadelelerinin Lübnan'da bulunan bütün Filistinli göçmenlerin ülkeden atılıncaya kadar süreceğini de açıklamışlardır.

Falanjist milislerin yeni bir «bağımsız devlet» ilan etmesi üzerine Lübnan ordusu müdahale etmek istemiş; ancak güçlü bir silahlı direnişle karşılaşmıştır. Hristiyan Falanjist mi-

Devamı Sayfa 7'de)

Stalin ve Enver Hoca yoldaş, Moskovada Kızıl Meydan'daki podyumda bir arada

1979 yılının 21 Aralık günü dünya proletaryasının ve ezilen halkların büyük öğretmeni, büyük Marksist-Leninist, Lenin'in öğrencisi, çalışma arkadaşı ve Marksizm-Leninizmin sadık izleyicisi J. V. Stalin'in 100. doğum yıldönümüdür.

Marksist-Leninist partiler, bunun için 1979 yılını «STALİN YILI» olarak ilân etmişlerdir. Beş kıtadan Marksist-Leninist partiler 1979 yılını Stalin Yılı olarak kutlamaktadırlar.

Marksizm-Leninizmin dört büyük ustasından biri olan Stalin, Lenin'in ölümünden sonra Bolşevik Partisi'nin, Sovyet Devletinin başında proletarya diktatörlüğü altında ve tek ülkede sosyalizmin geliştirilmesine önderlik etmiş, Marksizm-Leninizmi her türlü sapmaya karşı kararlılıkla savunmuş ve geliştirmiş ve ona yeni katkılarda bulunmuştur. Dünya proletaryasının ve ezilen halkların ve ulusların sosyal ve ulusal kurtuluşu mücadelesine yol göstermiştir. Stalin, büyük bir stratejist olarak İkinci Emperyalist Savaşta, emperyalist saldırı karşısında Sovyet halkının büyük yurtsever mücadelesine önderlik etmiş ve bu mücadeleyi dünya çapında zafere ulaştırmıştır. Stalin'in önderliğinde Sovyet halkı ve Sovyet ordusu anti-faşist savaşın esas yükünü omuzlamış, bu savaşın zafere ulaştırılmasında tayin edici bir katkıda bulunmuştur.

Stalin adı devrime, dünya proletaryasının ve ezilen halkların sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesinin zafere ulaşmasına, yüce komünizm davasının başarı kazanmasına ve Marksizm-Leninizmin kararlılıkla korunmasına ve geliştirilmesine adanmış bir hayata özdeştir.

Bugün bütün ülkelerdeki komünistler, proletaryanın ve emekçi halkın nihai kurtuluş mücadelesine önderlik ederken her türlü sapmayı kararlılıkla mahkum etmekte ve Marks, Engels ve Lenin'in yanında Stalin'in adını da büyük bir coşkunluk içinde bir kez daha anmaktadırlar.

Doğumunun 100. yıldönümünde ve 1979 Stalin Yılında Türkiye Marksist-Leninistleri ve Türkiye'nin işçileri ve emekçileri O'nun ölümsüz adını bir kez daha saygı ile anıyor ve öğretilerinin sadık izleyicisi olacağını bir kez daha yineliyor.

Aşağıda, 1979 Stalin Yılı dolayısıyla, dünya proletaryasının öncü müfrezesi Arnavutluk Emek Partisi Merkez Komitesi'nin Stalin'in 100. doğum yıldönümü kutlamasına ilişkin 20 Mart 1979 tarihli kararının bazı bölümlerini yayınlıyoruz.

Stalin'in Adı ve eserleri ölümsüzdür

Bu yılın 21 Aralık tarihi büyük Marksist-Leninist devrimci ve düşünür, Lenin'in eserlerinin sadık takipçisi, izleyicisi ve onun yakın çalışma arkadaşı, dünya proletaryasının büyük önderi ve Arnavutluk halkının candan ve değerli dostu J. V. Stalin'in 100. doğum yıldönümüdür.

J. V. Stalin'in adı ve eserleri ölümsüzdür. Burjuva ve revizyonist düşmanların saldırı ve iftiraları onun tarihi erdemlerini Sovyet halkının, uluslararası proletaryanın ve dünya halklarının gözünde lekeleyemez.

J. V. Stalin büyük ustalarımız K. Marks, F. Engels ve V. İ. Lenin'le birlikte aynı yeri paylaşıyor. O Marksizm - Leninizmin temel ilkelerini eşi görülmemiş bir ustalık ve kararlılıkla savunmuş, bu ilkeleri yeni tarihi şartlarda zenginleştirmiş ve derinleştirmiştir. J. V. Stalin'in eseri daima geçerliliğini koruyan son derece değerli bir hazinedir, devrimin, sosyalizmin ve komünizmin zaferi için mücadele de dünya proletaryasının elinde güçlü bir silahtır.

J. V. Stalin, Lenin'le birlikte Büyük Sosyalist Ekim Devriminin zafere ulaşması, dünyanın ilk sosyalist devletinin kurulması ve inşa edilmesi için savaşmıştır. 30 yıl süreyle Bolşevik Partisinin ve Sovyet devletinin başında, Sovyetler Birliği'nin iç ve dış düşmanlarıyla, her türden oportünist ve revizyonistle, Troçkistlerle, Buharincilerle ve burjuva milliyetçileriyle vb. çetin bir mücadele içinde Lenin'in sosyalist toplumun inşası ve proletarya diktatörlüğünün savunulup, güçlendirilmesi için dahiyane plânını hayata geçirme mücadelesini örgütlemiş ve bu mücadeleye önderlik etmiştir. J. V. Stalin'in önderliğindeki Sovyetler Birliği'ndeki sosyalizmin inşası, Marksist-Leninistler için daima ondan öğrendikleri ve öğrenecekleri zengin bir tecrübe teşkil etmektedir.

J. V. Stalin, işçi sınıfının düşmanlarına, emperyalizme ve gericiliğe karşı devrimin zaferini, proletarya diktatörlüğünü ve sosyalist anavatanı savunma mücadelesinin kararlı bir savaşçısı olarak bizler için büyük bir örnek teşkil etmektedir. O büyük bir stratejist olarak Sovyet halkının büyük yurtsever savaşına önderlik etmiş ve bu mücadeleyi bütün dünya için tarihi bir önem taşıyan bir zaferle sonuçlandırmıştır. Stalin'in önderliğindeki Sovyet ordusu anti-faşist savaşın esas yükünü omuzlamış, faşizmin bozguna uğratılmasına ve köleleştirilmiş halkların kurtuluşuna tayin edici bir katkıda bulunmuştur.

J. V. Stalin uluslararası komünizmin bütününe, dünya proletaryasına ve emekçilerine aittir. Yüce bir proletarya enternasyonalisti ve dünya komünist hareketinin büyük bir önderi olarak, bu hareketin büyüyüp, güçlendirilmesinde, kominist partilerin bolşevikleştirilmesinde sosyalist kampın güçlendirilmesinde ve halkların devrimci ve kurtuluş hareketinin gelişmesine yol açmak için doğru ve devrimci bir rol oynamıştır.
küm edilmesinin tarihi şerefi ona aittir. Sovyet, Çin ve diğer revizyonistlerin Yugoslav revizyonizminin itibarını iade etme girişimlerinin tersine, hayat Stalin'in Titoizmin komünist hareketi parçalamak, devrimi sabote etmek ve halkların kurtuluş mücadelesini el altından yıkmak için emperyalizmin bir ajanı olduğunu ve öyle kaldığına dair öngörüsünü tamamiyle doğrulamıştır.

J. V. Stalin Arnavutluk halkının yakın ve saygın bir dostuydu. Ulusal Kurtuluş Savaşının ateşli yıllarında Stalin'in adı ve eserleri halkımız için mücadelenin, faşist işgalcilere ve vatan hainlerine karşı zaferin bir sembolü oldu. Binlerce Arnavut partizanı ağızlarında onun ismi, kahramanca savaştı ve hayatlarını vatanın kurtuluşu için feda ettiler. Kurtuluştan sonraki ilk yıllar içinde zor anlarda J. V. Stalin gerçek bir enternasyonalist olarak uluslararası alanda Arnavutluk halkının haklarının korunması için, savaşın yıkımından çıkmış olan ülkenin yeniden inşası, sosyalizmin korunması ve inşası için Arnavutluk halkına büyük yardımda bulundu.

J. V. Stalin büyük bir Marksist - Leninistti ve öyle kalacaktır. Sovyet Titocu, Çinli ve «Euro - komünist» revizyonistlerinin aşağılamalarına rağmen, onun eserleri dünya proletaryası için mücadele ve zafer bayrağıdır ve öyle kalacaktır. Ve onun eserleri devrimin, sosyalizmin ve proletarya diktatörlüğünün düşmanları için bir korkutucudur. Ünlü 20. Kongrede Kruşçevci revizyonistlerin Stalin'e karşı açtıkları kampanyanın, partimizin çok önceden işaret ettiği gibi, Leninizmi küçük düşürmekten, Sovyetler Birliği ve diğer yerlerde kapitalizmin yeniden inşasına yol açmaktan, gerçek devrimci Marksist-Leninist güçlere saldırmaktan, komünist partileri yozlaştırmaktan ve devrimi sabote etmekten başka hiçbir amacı yoktur. Kruşçev ve Brejnev revizyonist kliği bu yolda ilerleyerek Ekim Sosyalist Devriminin zaferlerini, V. İ. Lenin ve J. V. Stalin'in parlak eserlerini tasfiye etti ve Sovyetler Birliğini dünya devriminin merkezi olma konuumndan sosyal-emperyalist bir devlete dönüştürdü.

Partimiz, J. V. Stalin'in ve onun eserlerinin savunulmasının büyük bir ilke gereği olduğunu düşünmektedir. J. V. Stalin'i savunmak, Marksizm - Leninizmi, devrimi, sosyalizmi, proletarya diktatörlüğünü savunmak; emperyalizm, uluslararası burjuvzi ve her renkten revizyonizme karşı kararlı bir savaşçı olmak; özgürlük ve bağımsızlık davasını savunmak; proletarya enternasyonalizmi bayrağını yukarda tutmak anlamına gelir.

J. V. Stalin'in doğumunun 100. yıldönümünün ülkenin her yerinde etkin bir biçimde kutlanması için Arnavutluk Emek Partisi Merkez Komitesi şu kararları almıştır:

Arnavutluk Emek Partisi MK Kararı'ndan

1 — J. V. Stalin'in yaşamını ve eserlerini konu alan büyük bir ideolojik, politik propoganda kampanyası açmak. Bu kampanya kendi gücüne dayanarak sosyalist vatanımızın inşası ve savunulması için onun hayatı ve eserlerinden öğrenmemizi; emperyalizm, revizyonizm ve gericiliğe karşı kararlı olarak mücadeleyi sürdürmek için J. V. Stalin'in büyük devrimci teorik ve pratik mirasıyla ilgili daha derin bir bilgi sahibi olmamıza hizmet edecektir.

2 — Bu yıl içinde Stalin'in öğretilerini, onun devrim ve sosyalizm davası uğruna yürüttüğü örnek mücadeleyi yaymak amacıyla şehirlerde ve kırsal alanlarda emekçilerle birlikte konferanslar, konuşmalar ve diğer faaliyetler düzenlenecektir. Doğum gününde Tiran ve ülkenin diğer bölgelerinde büyük konferanslár düzenlenecektir.

3 — J. V. Stalin'in teorik mirası hakkında daha iyi bilgi sahibi olmak amacıyla birçok önemli eseri yeniden basılacaktır. Albümler, fotoğraf sergileri vb. hazırlanacaktır.

4 — AEP Merkez Komitesi Marksist - Leninist Çalışma Enstitüsü ve «V. İ. Lenin» Parti Okulu J. V. Stalin'in yaşamı ve eserlerine ayrılmış bir toplantı düzenleyecektir.

5 — Kültürel ve sanatsal çalışmalar Stalin'in 100. doğum yıldönümünü yansıtacaktır. Buna göre filmler, TV yayınları hazırlanmalı ve gösterilmelidir. Santsal eserler yaratılmalı ve sergilenmelidir vb..

6 — Parti komiteleri, kitle örgütleri, eğitim, kültür ve bilim enstitüleri özel programlar hazırlamalı ve J. V. Stalin'in 100. doğum yıldönümüne ilişkin faaliyetlerini düzenlemek için tedbirler almalıdırlar.

8 MAYIS : Faşizme ve Savaşa Karşı Mücadele Günü

Hitler faşizmi, halkların özgürlüğüne, bağımsızlığına, tüm emekçi insanların dünya üzerinde yaşama ve çalışma haklarına ve insanlığın ileriye doğru adım atmasına karşı yönelmiş çağımızın en büyük tehdit ve tehlikelerinden biriydi. Bu nedenle Hitler faşizmine karşı kazanılan zafer insanlık tarihinin ve özellikle de çağımızın insanının ileriye, aydınlığa ve sosyalizme doğru yürüyüşüne kapıları açan en önemli zaferlerden biridir.

8 Mayıs tarihi bütün dünyayı kana bulayan faşist saldırganlığın, Hitler Almanyasının kayıtsız şartsız teslim olmasının tarihidir. 8 Mayıs, anti-faşist savaşın bayrakları Sovyetler Birliğinin, Kızılordunun Hitler faşizminin kalbine, Berlin'e girdiği günün tarihidir.

8 Mayıs 1945'de Hitler faşizmine, insanlığın o güne kadar gördüğü bu en karanlık, zalim ve en gerici gücüne karşı indirilen darbe halkların bağımsızlık ve özgürlüklerine kavuşmalarını, sosyalizmin zafer kazanması için gerekli koşulların yaratılmasını, bütün dünyada devrim ve ulusal kurtuluş savaşlarının yükselmesini beraberinde getirdi. Dünya halklarının 8 Mayıs zaferi aynı zamanda uluslararası sömürgecilik sistemine de kesin bir darbe indirdi; bu iğrenç sistemin yıkılışının şartlarını hazırladı. 8 Mayıs'ta Hitler ordularına karşı kazanılan zafer gerçekte emperyalizme ve gericiliğe karşı mücadele eden dünya halklarının ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin ayrılmaz ve önemli bir parçasıdır.

8 MAYIS STALİN'İN ADINDAN AYRI DÜŞÜNÜLEMEZ

8 Mayıs tarihi Hitler faşizmine karşı mücadelede bütün dünya halklarının ilham kaynağı olan Stalin'in adından ve onun bu mücadeleye yaptığı katkılardan ayrı olarak düşünülemez. Stalin, bütün Sovyet halkını büyük yurtsever, anti-faşist savaşa seferber eden, Kızılorduyu yöneten ve yönlendiren, Hitler faşizminin tarih sahnesinden silinmesini sağlayan ve savaştan sonra dünya halklarına sosyal kurtuluşun da yolunu gösteren büyük bir insanın adıdır. Stalin milyonlarca Sovyet vatandaşının olduğu kadar, birçok ülkede de anti-faşist savaşın ilham kaynağı ve direnişin bayrağı olarak kaldı.

Stalin ve anti-faşist savaş kesinlikle birbirinden ayrılamaz. Stalin'i reddeden modern revizyonistler ve Çinli revizyonistler doğal olarak onun yurtsever, anti-faşist savaşa yaptığı katkıları da, hatta bizzat bu büyük direnişi tümüyle reddettiler.

Moskova'nın revizyonist şefleri Stalin'in önderliğinde Sovyet halkının yazdığı tarihin bu parlak sayfasını ortadan kaldırmak istediler. Onların bu karşı-devrimci çabalarına şimdi de Çinli revizyonistler katılmış bulunmaktalar. Onlar da bir zamanlar alttan alta yürüttükleri Stalin aleyhtarı kampanyayı bütünüyle su yüzüne çıkarmış bulunuyorlar. Çinli revizyonist şefler Stalin'in Hitler faşizmine karşı yürüttüğü büyük mücadeleyi halkların gözünden gizlemeye çalışıyorlar. Onun halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunmak için gösterdiği büyük çabayı reddediyorlar. Stalin'in, emperyalist yayılmacılığa, özellikle de Avrupa'da Hitler faşizminin kaybettiği yerleri ele geçirmeye çalışan ABD, İngiltere vb. emperyalist güçlere karşı gösterdiği büyük direnişi unutturmak için özel bir gayret gösteriyorlar. Çünkü Stalin ve Marksizm-Leninizm birbirinden ayrılamaz. Çünkü Stalin'in adı hiçbir şekilde Çinli revizyonistlerin bugünkü sınıf işbirlikçisi çizgilerinn amaçlarına alet edilemez.

Stalin'in bütün emperyalist güçlere karşı gösterdiği uzlaşmaz tutum bizzat Çinli revizyonistlerin yağmadan pay almak için bugün dünya üzerindeki emperyalist kamplardan birine yaslanma taktiklerini tümüyle açığa çıkarmaktadır. Marksizmi reddetmek için, emperyalist savaşa karşı doğru taktik ve stratejileri gözlerden gizlemek için, Stalin'i reddetmek gerekir. İşte Çinli revizyonistlerin ve onların bütün ülkelerdeki hempalarının yaptığı budur.

Çinli revizyonist şefler tıpkı Kremlin'in yeni çarları gibi Stalin'den nefret ediyorlar. Çünkü onun adı ve eserleri revizyonist ihaneti açığa çıkarmakta, Sovyet ve Çin revizyonistlerinin emperyalist siyasetlerini, yayılmacı ve halkları köleleştirici çabalarını deşifre etmektedir.

İşte bu nedenle Sovyet revizyonistleri özellikle ikinci emperyalist savaşın tarihini yeniden yazmaya çalıştılar. Bunun Stalinsiz bir tarih olmasına büyük bir özen gösterdiler. Elbetteki tek amaçları Stalin'in adını tarihten silmek değildi. Onlar, aynı zamanda İkinci Emperyalist Savaş sırasında proletaryaya, dünya halklarına ve bütün ülkelerin komünistlerine mücadelede yön veren strateji ve taktikleri, Marksizm-Leninizmin ilkelerini tersyüz etmeye çalıştılar. Bir zamanlar Sovyet revizyonistlerinin katetmiş oldukları yolu bu kez de Çinli revizyonistler yürümeye başladılar. Onlar da mümkün olan yerlerde Stalinsiz bir tarih yazmaya çalışıyorlar. Bunu yapamadıkları yerde de Stalin'in öğretilerini ve emperyalist savaş karşısında izlediği taktikleri ve bu mücadeleye yaptığı katkıları tahrif etmeye çabalıyorlar.

8 MAYIS'IN GERÇEK ANLAMI

Dünyayı kana bulayan faşist saldırganlığa karşı dünya halklarının kazandığı zaferin 34. yıldönümü yalnızca dünya komünistlerinin kahraman geçmişlerini, halkların çektiği acıları, faşizme karşı savaşanların fedakârlıklarını anımsamak için bir araç değildir; 8 Mayıs, ayrıca faşizme, emperyalist saldırganlığa yolaçan nedenleri görmemize, bunları bütün dünya halklarına göstereceğimiz, bu nedenler hakkında düşünebileceğimiz ve yeni felâketleri önleyebilmek için bütün demokrasi güçlerini bu yönde harekete geçireceğimiz bir gündür.

8 Mayıs'ın gerçek anlamı kendini en başta bugün dünya üstünde faşizmin esas kaynakları ve savaş odaklarına karşı yöneltilecek mücadelede bulabilir. Başta Amerikan emperyalistleri ve Sovyet sosyal emperyalistleri kapitalist ve revizyonist dünyanın buhranı derinleştikçe Hitler'in çizmelerini yeniden ayaklarına takıyorlar, gericiliği, karanlığı, zulüm ve sömürüyü bütün dünyada derinleştirmeye yöneliyorlar. İki süper devlet dünyayı şimdiye kadar görülmemiş korkunç bir savaşa sürüklüyorlar. Başta Çinli revizyonistler olmak üzere dünya gericiliğinin diğer mihrakları da bu emperyalist savaş tehlikesinin üzerine körükle gidiyorlar. Dünya egemenliği için mücadele eden iki süper devletin yanında yağmadan pay kapmaya çabalıyorlar. Bütün emperyalistler halkları köleleştirmek ve yeni pazarlar elde etmek için amansız bir mücadele veriyorlar.

İşte 8 Mayıs'ın anlamı bu savaş tehlikesine karşı mücadelede kendini gösteriyor. Hitler faşizminin yerini alan iki süper devlet; Amerikan emperyalizmi ve Sovyet sosyal emperyalizmine karşı mücadele bu savaş tehlikesine karşı mücadele anlamına geliyor.

Saldırgan güçlerin yaydığı pasifist hayaller gibi emperyalist çatışmanın saflarının birinin içinde yeralmakta barış için büyük bir tehlike oluşturuyor. Saldırganların barış, güvenlik vb. kavramlar üzerine inşa ettikleri şatolar halkların uyanıklığını körelterek onların direniş güçlerini zayıflatıyor. Öte yandan Çin revizyonistlerinin yaptığı gibi emperyalist kamplardan birinin içinde yeralma doğrudan doğruya savaşın körüklenmesine, dünya barışının dinamitlenmesine hizmet ediyor. Saldırgan güçlerden birine saldırıyı başlatmanın zeminini hazırlıyor, saldırganlardan birine cesaret aşılıyor. Çinli revizyonistler yüzlerindeki sosyalist maskeleriyle saldırganlardan birinin yanında saf tutarak onun yüzünü de gizlemeye hizmet ediyorlar.

Tarih bize gösteriyor ki emperyalist ve faşist saldırganlığa taviz verme ve geri çekilme emperyalistleri yumuşatmıyor ve onların yayılma arzularına sınır çekmemektedir. Aynı şekilde emperyalist yağmacılardan birine yaslanma doğrudan doğruya halkların ve ezilen ülkelerin yağmalanmasından pay alma anlamına gelmektedir.

YENİ TEHLİKE

Dünyanın bugünkü durumunu yalnızca iki süper devletin çılgınca mücadele ve rekabetinden kaynaklanan savaş tehlikesi oluşturmuyor. Aynı zaamnda kapitalist-revizyonist dünyayı içine alan ekonomik siyasi buhran bütün ülkelerde faşizm tehlikesini gündeme getiriyor. Özel-

Devamı Sayfa 7'de

12 Mart Hükümlülerine Özgürlük

12 Mart yarı-askeri faşist diktatörlük dönemi binlerce devrimcinin, yurtseverin ve ilericinin zindanlara doldurulduğu, onlarca, yüzlerce yıllık hapis cezaları ile cezalandırıldığı karanlık bir dönem oldu.

Üç devrimci halk kahramanını, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ı idam eden faşizmin eli kanlı katilleri; binlerce devrimci, yurtsever ve demokratı da cinayet ve terör yuvalarından başka bir şey olmayan sıkıyönetim mahkemelerinde yargıladılar.

Bugün bütün halk kitleleri bu mahkemelerin idam ve terör mangaları olduğunu bilmekte ve görmektedir. Geçen zaman içinde bu mahkemelerin yargıç ve savcılarının faşist diktatörlüğün en karanlık güçleri olan MİT ve Kontr-Gerilla gibi cinayet örgütlerinin yeminli, ki

Devamı Sayfa 7'de

DENİZ GEZMİŞ

Yaşasın Türkiye halkının bağımsızlık mücadelesi. Yaşasın Marksizm-Leninizmin yüce ideolojisi. Yaşasın Türk ve Kürt halklarının devrimci mücadelesi. Kahrolsun emperyalizm ve faşizm.

YUSUF ASLAN

Ben halkımın bağımsızlığı ve mutluluğu için şerefimle bir defa ölüyorum. Sizler bizi asanlar şerefsizliğinizle her gün öleceksiniz. Biz halkımızın hizmetindeyiz, sizler Amerikanın hizmetinidesiniz. Yaşasın devrimciler, kahrolsun faşizm ve emperyalizm.

HÜSEYİN İNAN

Ben şahsi hiç bir çıkar gözetmeden halkımın mutluluğu ve bağımsızlığı için savaştım. Bu bayrağı bu ana kadar şerefimle taşıdım. Bundan sonra bu bayrağı Türkiye halkına emanet ediyorum. Yaşasın işçiler, Yaşasın köylüler ve Yaşasın devrimciler. Kahrolsun faşizm ve emperyalizm.

DARAĞAÇLARININ, KATLİAMLARIN, ZİNDANLARIN HESABINI
S O R A L I M

Bütün Yurtta Faşist Diktatörlüğe Karşı Halkın Birlik ve Mücadele Günü: 6 MAYIS

6 Mayıs 1972...

Bu tarih ülkemiz tarihinde bir kara leke olarak duracaktır. 6 Mayıs 1972'de faşist diktatörlüğün kiralık katilleri üç devrimci halk kahramanını, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan yoldaşlarımızı katletmişlerdir.

6 Mayıs 1972'de Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan halkımızın kurtuluşu ve ülkemizin bağımsızlığı için darağaçlarında canlarını vermişlerdir. Üç devrimci halk kahramanı, ülkemizin işçi sınıfı ve emekçileri için daha da karanlık bir zindana çevrildiği 12 Mart yarı-askeri faşist diktatörlüğü tarafından 6 Mayıs 1972'de katledilmişlerdir.

Faşizmin karanlık güçleri Deniz, Yusuf ve Hüseyin yoldaşları idam ederek, işçi sınıfına, emekçi halka ve devrimcilere gözdağı vermek, mücadeleyi bastırmak, korku ve yılgınlık yaymak istiyorlardı. Fakat üç yiğit devrimcinin darağacında, son nefeslerinde verdikleri mücadele, sarsılmaz kararlılıkları eksilmez nefretleri ve darağacı sehpasında 'Yaşasın Marksizm-Lenizmin Yüce İdeolojisi' diye gürleyen ses bile buna imkan vermedi.

Bugün üç yiğit halk evladının, üç devrimcinin faşist diktatörlük tarafından katledilmesinin üzerinden yedi yıl geçmiştir.

Bu yedi yıl süresince işçi sınıfının ve emekçi halkın faşizme karşı kini daha da bilenmiş, mücadelesi yeni ve engin boyutlar kazanmıştır. Her 6 Mayıs bütün ülke çapında faşist diktatörlüğe karşı halkın birlik ve mücadele günü olmuştur. Her 6 Mayıs'ta faşizme karşı mücadele bayrakları daha da yukarılara çekilmiştir.

6 Mayıs 1972, aynı zamanda 1971 yenilgisinin noktalandığı tarihtir. Bu süre içinde Türkiye proleter devrimci hareketi 1971'in küçük burjuva, devrimci-demokrat çizgisini aşmış ve bugüne gelmiştir. Bu ise 1971'in tecrübelerine eğilmekle ve bu dönemin Merksizm-Leninizmin ışığında tahlil edilmesi ile mümkün olmuştur. Proleter devrimci hareket bu dönemle ilgili ve bu döneme damgasını vuran siyasal çizgi ile ilgili toplu değerlendirmesini yapmış, geçmişin olumsuzluklarını aşarak ve mahkum ederek bugünkü konumuna gelmiştir.

1971'in olumsuzluklarını aşamayanlar, '1971 Hareketi' ni tekrarlamaya yönelen veya bu iddiada olduklarını söyleyenler, gerçeğin bir karikatürü olmaktan öteye gidemiyorlar ve gidemeyeceklerdir. Bazı revizyonist mihraklar ise, tıpkı 1971'in önderleri yaşadığı dönemde yaptıkları gibi, bugün de, bu hareketin devrimci-demokratik tüm öezlliklerine karşı çıkıyor ve onu karalamaya çalışıyorlar. Onların sahte ağıtlarla sahip çıktıkları ise 1971 Hareketini etkilemiş olan revizyonizm ve Troçkizmdir.

6 MAYIS : MÜCADELE GÜNÜ

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, işçi sınıfı, emekçi halk ve devrimciler özellikle 1975 yılından bu yana her 6 Mayıs'ı faşizme, faşist diktatörlüğe karşı birlik ve mücadele günü haline getirmişlerdir. Her 6 Mayısta Faşizme karşı birlik ve mücadele bayrakları bütün ülke çapında daha da yükseklere çekilmiştir.

Her 6 Mayısta Türkiye halkı Deniz, Yusuf ve Hüseyin yoldaşları gösterilerle, yürüyüşlerle, mitinglerle, ağıtlarla, resimlerle ve şiirlerle yaşattı. Her yıl 6 Mayıs günleri bütün ülke çapında isyan türkülerinin söylendiği günler oldu.

1975'te Bursalı işçiler 6 Mayısta yakalarında onların resimleri ile işbaşı yaptılar. İzmir'de tütün işçileri 6 Mayısta onların anısına işbaşı yapmadılar. İstanbul'da İşçiler onların anısına gecekonduların duvarlarına son sözlerini yazdılar.

Devamı Sayfa 7'de

Devrim Şehitlerini Anıyoruz

Devrim ile karşı-devrim arasındaki çatışmanın giderek keskinleşmesine bağlı olarak, egemen sınıflar ve onların çeşitli resmi ve sivil cinayet mangaları bugüne kadar ülkemizde yüzlerce, binlerce halk evlâdını, devrimciyi, demokratı ,yurtseveri ve emekçi halkı hunharca katletmişlerdir. Binlerce yurtsever ve emekçi faşist namlular altında, darağaçlarında, işkence odalarında, sokak ortalarında, fabrika ve tarlalarda can vermiştir.

Elli küsur yıllık Cumhuriyet tarihi boyunca burjuvazi ve egemen sınıflar işçi sınıfının ve emekçi halkın her «başkaldırışı»nı kan ve ateşle boğmaya çalışmıştır. Greve giden, direniş yapan işçinin karşısına otomatik silahlar ve panzerler çıkarılmış, onlarca işçinin canına kıyılmıştır. Kırsal bölgelerde toprak ve özgürlük bayrağını kaldıran yoksul köylüler feodal toprak ağaları ve devletin militarist güçleri tarafından kurşun yağmuruna tutulmuştur. Emekçi Kürt köylüleri «tenkil seferleri» ile katledilmiştir. Üniversite koridorları, alanlar yüzlerce yurtsever devrimci halk gencinin kanları ile sulanmıştır.

Cumhuriyet tarihinin son on yıllık kesiti ele alındığında bu saldırı ve katliamların en sistemli bir şekilde sürdüğünü göstermektedir.

12 Mart yani-askeri faşist diktatörlüğü altında, onlarca devrimci ve yurtsever faşizmin kanlı kurşunları altında, darağaçlarında, işkence odalarında, köşebaşlarında ve sınırboylarında vahşice katledilmişlerdir.

I. ve II. faşist MC hükümetleri döneminde onlarca devrimci ve yurtsever tek tek ve toplu katliamlar şeklinde MİT, Kontr-Gerilla ve MHP'li faşist katiller tarafından kurşuna dizilmiştir. Sadece 1977 1 Mayısında, İstanbul 1 Mayıs Alanında 30'u aşkın emekçi faşist diktatörlüğün özel cinayet mangaları tarafından katledilmiş, yüzlercesi yaralanmıştır.

Reformist CHP Hükümeti döneminde de yüzlerce devrimci ve emekçi aynı şekilde devrim şehitleri arasına katılmıştır. Faşist diktatörlüğün resmi ve sivil güçleri Kahramanmaraş halkını bombalarla, makinalı silahlarla katletmeye girişmiş, yüzlerce emekçi öldürmüştür.

Bugün faşist diktatörlüğün özel cinayet şebekelerinin cinayet ve katliamları sürmekte MİT'in, Kontr-Gerilla'nın, MHP'nin eli kanlı katilleri köşebaşlarında devrimci ve yurtseverlere, demokratlara pusu kurmaya devam etmektedirler.

Bugüne kadar faşizmin katlettiği ve ismi bilinen ve bilinmeyen yüzlerce devrimci, yurtsever, demokrat ve emekçi bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin tarihini kanları le sulamışlardır. İşçi sınıfının ve emekçi halkın kalbine gömülmüşlerdir.

12 Martın Hesabı Mutlaka Sorulacaktır
Bütün Faşist Cinayet Yuvaları DAĞITILMALIDIR

12 Mart yarı-askeri faşist diktatörlüğü dönemi, egemen sınıfların işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri üzerindeki ekonomik ve siyasi saldırılarının arttığı, faşist diktatörlüğün daha da koyulaştırıldığı halka karşı kanlı bir saldırı dönemi idi.

Bu dönemde, emekçi halkın kanı ve canı pahasına kazandığı ekonomik, demokratik ve siyasi haklar yok edildi, grevler yasaklandı, toprak işgalleri önlendi, her türlü ilerici ve devrimci düşünce yasaklanarak devrimci ve ilericiler zindanlara dolduruldu. Onlarca devrimci ve yurtsever faşist diktatörlüğün miltarist güçleri tarafından vahşice katledildi.

«12 Mart Muhtırası»nın verilmesinden ve faşizmin kanlı saldırısının daha da yoğunlaşarak sürmesinden bu yana yedi yıl geçti.

Bu yedi yıl içinde işçi sınıfı ve emekçi halk mücadele yolu ile belirli haklarını fiilen kullanır hale geldi. Ama bu süre içinde ekonomik vé siyasi bubranın derinleşmeye devam etmesine ve emekçi halkın mücadelesinin yeni boyutlar kazanmasına bağlı olarak faşizmin ekonomik ve siyasi saldırıları sürdü. Ve bugün ülkenin hemen hemen yarısını kapsayan sıkıyönetim ile giderek de hızlanıyor. Egemen sınıflar tıpkı 12 Mart döneminde olduğu gibi, grevleri yasaklıyan, mevcut demokratik ve siyasi hakları ortadan kaldırıyorlar.

Bugün tıpkı 12 Mart döneminde olduğu gibi, evler basılıyor, devrimci ve yurtseverler katlediliyor, yüzlerce devrimci ve yurtsever gözaltına alınıyor; devrimci, demokrat yayın organları yasaklanıyor ve toplanıyor.

Yeni faşist yasalarla mevcut bütün siyasi ve demokratik haklar bütünüyle ortadan kaldırılmaya çalışılıyor.

Emekçi halk kitleleri üzerindeki sömürü ve soygun zamlarla, yeni vergi tedbirleri vb. ile giderek ağırlaştırılıyor. Emperyalistlerin ve egeemn sınıfların karlarına yeni karlar katılıyor.

Yani egemn sınıflar kendileri ve efendileri emperyalistler için tam anlamı ile dikensiz bir gül bah-

Devamı Sayfa 7'de

Komünistler (......) hedeflerine ancak tüm mevcut toplumsal koşulların zorla yıkılmasıyla ulaşılabileceğini açıkça ilân ediyorlar. Varsın egemen sınıflar bir devrim korkusuyla titresinler. Proleterlerin zincirlerinden başka kaybedecek birşeyleri yok. Kazanacakları koskoca bir dünya var.

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİNİZ!

(Komünist Parti Manifestosu'ndan)

Dünya Proletaryasının Büyük Öğretmeni K. Marks'ı 161. Doğum Yılında Anıyoruz

O'NUN ADI ve DAVASI YÜZYILLAR BOYU YAŞAYACAKTIR

5 Mayıs 1979, proletaryanın büyük öğretmenlerinden ve Marksizmin dört büyük ustasından biri olan K. Marks'ın doğumunun 161. yıldönümüdür.

K. Marks bugün yaşamıyor. Ama Marks ve Engels'in ortaya koydukları ve Lenin ve Stalin'in emperyalizm ve proleter devrimleri çağında bütün sapmalara karşı mücadele içinde geliştirdikleri Marksizm, Marksist-Leninist öğreti bugün dünya proletaryasının ve ezilen halklarının burjuvaziye ve emperyalizme karşı mücadelesinde güçlü bir silahtır ve böyle kalmaya devam edecektir. Marks'ın adı ve bütün ömrünü adadığı yüce komünizm davası yüzyıllar boyu yaşayacaktır.

Kruşçev ve Çin revizyonistlerinin ve bütün burjuva akımlarının saldırıları Marksizm-Leninizmin evrensel tezlerini gözden düşüremeyecek, tersine onu daha da yüceltecektir.

Yüce komünizm davası mutlaka bütün dünyada zafere ulaşacaktır.

Dünya proletaryası ve ezilen halklar, proletaryanın büyük öğretmeni K. Marks'ı doğumunun 161. yıldönümünde anarken, bugün tarihin hiçbir döneminde rastlanmayan güçlü adımlarla O'nun kızıl yolundan, kazanacakları «koskoca dünya»ya doğru atılıyorlar.

Hüseyin Sancar

Sultan Arguç

Apocu Katiller, Dersim'de iki Devrimciyi katlettiler

Devrime ve Halka Yönelen bir Provakasyon Çetesi «APOCULAR»

KAZIM GÜNER

Devrime ve halka saldırıyı bir çizgi olarak benimsemiş olan kendikendine «Ulusalcı» diyen Apocu ajan provakatör çetesinin saldırı ve cinayetleri devam ediyor.

14 Nisan 1979 günü Dersim'de Dersim halkının ve Yurtsever Devrimci Gençliği'nin önderi HÜSEYİN SANCAR, kendisine Apocu adını veren ajan provakatörler tarafından kahpe bir pusuda katledildi.

Bu cinayet, Kürt Milliyetçiliği maskesi kullanan ve bu yüzden de halkın geniş kesimleri ve birçok devrimci tarafından gerçek kimlikleri iyice kavranmamış Apocu adlı çetenin işlediği cinayetlerin sadece bir tanesidir. Onlar 10 Nisan 1979 da Diyarbakır'da Kazım Öner'i ve gene 8 Nisan 1979 günü Dersim'de Sultan Arguç'u katlettiler.

20-25 gün önce dağıttıkları bir bildiri ile halka ve devrimcilere saldırı kararı aldıklarını ve «bu kararlarının merkezi bir karar olduğu»nu açıkça ilân eden Apocu'lar, bu kararlarını hayata geçirmek için Türkiye Kürdistan'ın her bölgseinde ve özellikle Dersim'de provakasyon ve saldırılarını artırmış bulunmaktadırlar. Proleter devrimci harekete saldırı sonucu son bir iki hafta içinde üç kişinin katledilmesi bunun en açık örneğidir.

Bugün devrime ve onun güçlerine ve özellikle halkın ve devrimin çıkarlarının en tutarlı savunucusu proleter devrimci harekete saldırıyı her türlü yöntemi kullanarak uygulayan egemen sınıflar ve emperyalistlerdir.

Bugün devrim ve karşı-devrim arasındaki çelişki ve çatışmaların daha da keskinleştiği, faşist diktatörlüğün devrimci halk hareketini kanla bastırmaya çalıştığı bir dönemde bulunmaktayız. Demokratik hak ve özgürlüklerin (olduğu kadarıyla) rafa kaldırıldığı, işçi sınıfı ve emekçi halkın hayatının çekilmez kılındığı, sıkıyönetimin başta Kürdistan olmak üzere tüm ülkede yaygınlaştırılarak bütün demokratik kıpırdanışların ezilmeye çalışıldığı bir dönemde bulunmaktayız.

İşte tam da böyle bir dönemde, yani her türden karşı-devrimcinin halka ve onun evlâtlarına saldırıya geçtiği, proleter devrimcilerin, devrimci demokratların tutuklandığı, işkence edildiği ve katledildiği bir dönemde Apocu çeteler saldırı ve cinayetlerini artırmış ve sistemleştirmiş bulunuyorlar. Üstelik onların saldırıları doğrudan mücadelenin öncü unsurlarına, önder kadrolarına yönelmiş bulunuyor.

APOCU PROVAKATÖRLERİN SALDIRILARI YENİ BİRŞEY MİDİR?

Bugün doğrudan halka ve onun önder unsurlarına yönelmiş bulunan Apocu saldırılar yeni değildir. Onlar daha ortaya çıktıkları ilk günden itibaren işçi sınıfına, onun birliğine ve mücadelesine yöneldiler. 1976 6 Mayısı ile başlayan saldırılarını bugün daha da sistemlice yürütüyorlar. 1976 da Türkiye halkını bağımsızlığı ve kurtuluşu için verdikleri mücadelede faşist diktatörlük tarafından darağaçlarında katledilen üç devrimciyi anmak için düzenlenen anma toplantılarına saldırı ile işe başlayan bu provakasyon çetesi daha sonra saldırı ve provakasyonlarını çeşitli şekillerde sürdürdü. «Burası Kürdistandır, burada çalışamazsınız, burada eylem koyamazsınız» diyerek ve sözde Kürt milliyetçiliği maskesine bürünerek kendi dışındaki herkese saldırıyı bir çizgi olarak beenimsediler. Düzenlenen her eylem ve yürütülen her anti-faşist mücadeleye saldırmak, provakasyon ortamı yaratmak ve mücadeleyi sekteye uğratmak onların tek uğraşıları oldu. Faşist diktatörlüğü, hayat pahalılığını ve faşist katliamları protesto için düzenlenen her türlü eylemde onların yaptığı tekşey bu eylemlerin güçsüz olmasını sağlamak için provakasyon yaratmak ve kavga çıkarmak oldu. Bu gelip geçici, «taktik» veya «yanlışlıkla» yapılmış birşey değil, onların benimsedikleri çizginin gereği idi. Çünkü bu çizgi halka ve devrime saldırı temeline ve halkın hiçbir kesitini temsil etmemenin verdiği sorumsuzluk temelinde oluşturulmuş bir provakasyon çizgisidir. Bu temelde onlar Dersim'de, Diyarbakır'da, Urfa'da, Antep ve Elâzığ'da ve daha birçok yerde başta proleter devrimciler olmak üzere tüm devrimci ve demokrat hareketlere saldırılarını sürdürüyorlar. Bugüne kadar saldırmadıkları bir tek devrimci akım gösterilemez.

Örneklerin tümünü sıralasak gazete sütünlarında boşyer kalmaz. Sadece Dersim'de değişik zamanlarda Kava, H. Yolu, H. Birliği, Partizan, Kurtuluş ve D. Yol taraftarlarına ve proleter devrimcilere yönelik saldırılar bile bunların nemenem bir provakatör çetesi olduğunu göstermeye yeterlidir. 1976 da düzenlenen «DGM'lere Hayır Mitingi»ne saldırarak olay çıkaran Apocular 1977 Ekiminde yapılan «Faşizmi ve Hayat Pahalılığını Protesto Mitingi»ne silâhlı saldırı kararı aldılar. Ancak o zaman saflarında bulunan bazı unsurların karşı çıkması ve silâhları kontrol altına alması üzerine bu katliamlarını gerçekleştiremediler. 1978 de Kava denilen gurubun taraftarlarına karşı bir haftadan fazla süren silâhlı saldırıya giriştiler. Evleri abluka altına alarak pusuda av beklediler. Öğretmen Okulunda okuyan devrimcilere saldırarak birçok kişiyi ağır yaraladılar. Kendilerinden ayrılarak Kurtuluş saflarına geçen bir kişiyi kaçırarak bazı amaçlarına ulaşmak için koz olarak kullandılar. Gene 1978 Martında proleter devrimcilere yönelik ve 12 gün süren bir silâhlı saldırı kampanyası yürüttüler. Bu saldırı sırasında devrimcilerin ve halkın toplu olarak bulunduğu Lise, TÜS-DER, vb. yerleri otomatik silâhlarla taramaktan kaçınmadılar. H. Birliği ve H. Yolu guruplarının taraftarlarına sudan bahanelerle saldırarak bir çok kişiyi yaraladılar. Kendilerinden ayrılmak isteyen Haşan Kuş adlı kişiyi bir tuzak sonucu öldürdüler. Cinayetlerini örtbas etmek için Hasan Kuş'un ailesi üzerindeki baskılarını hâlâ devam ettiriyorlar.

Onların kanlı katliamları Dersim dışındaki bölgelerde de sürdü ve sürüyor. Onların «Beş Parçacı» diye bilinen gurubun önde gelen bir unsurunu «ajandır» diyerek öldürdükleri bilinmektedir. Antep'te ve Diyarbakır'da birçok kez devrimcilere saldırarak olay çıkardılar. Kars'ta Yurtsever Devrimci Gençlik Derneğini üç kez otomatik silâhlarla taradılar. Karakoçan'da proleter devrimcilere saldırarak, birçok kimseyi ağır yaraladılar.

Bütün bu örnekler ve daha birçok örnek Apocu provakatör çetesinin kimin hizmetinde ve kime karşı olduğunu açık bir şekilde ortaya koymaktadır. Ve bu provakatör şebekesinin saldırıları bugün daha sistemli ve daha sinsi metotlarla sürdürülmektedir. Hüseyin Sancar, Kazım Güner ve Sultan Arguç'un katledilmesi ise bu saldırı zincirinin sadece bir halkasıdır. Son saldırı ve provakasyonların Dersim'de yoğunlaştırılması ise özellikle anlamlıdır.

Bugün egemen sınıflar Dersim'de devrimci halk hareketini ezmek ve halk üzerinde terör estirerek halkı devrimcilerden ve devrimden soğutmayı plânlamaktadırlar. Onlar böylece hissettikleri iktidar boşluğunu baskı ve terörle doldurmaya çalışmaktadırlar. Egemen sınıfların sıkıyönetimi tüm Kürdistanda yaygınlaştırmak ve devam ettirmek için çalıştığı, Türkeş ve benzerlerinin hergün «Tunceli'de sıkıyönetim ilân edilmelidir» çığlıklarının yükseldiği bir dönemde Apocu provakasyon çetesinin saldırı ve provakasyonlarıda yoğunluk kazanmış bulunmaktadır. Faşist diktatörlüğün MİT, MHP, Kontr-Gerilla ve diğer militarist baskı kurumları vasıtası ile Dersim'de gelişmiş ve hayli yaygınlaşmış olan devrimci halk hareketini ezmeye çalıştığı bir dönemde Apocu provakatörlerin devrimci halk hareketinin önder unsurlarına yönelik saldırı ve katliamları artmış ve sistemlilik kazanmıştır. Bütün bunlar nasıl olmaktadır ve bunların arkasında kimler bulunmaktadır?

POLİS APOCU'LARIN CİNAYETLERİNE SEYİRCİ VE ONLARIN DEVAMINDAN YANA BİR TAVIR İÇİNDEDİR:

Apocuların kitleleri otomatik silâhlarla taraması karşısında polisin takındığı tavır da anlamlı ve birşeylerin göstergesidir. Kız Meslek Lisesini tarayan Apocular polisin gözü önünde dolaşabilmektedir. Apocu katil çetelerinin kaldığı yerler küçük olduğu için Dersim'de her kesçe ve bu arada polisce bilindiği halde, her seferinde Apocu katillerin aynı yerlerden çıkarak kitleyi taraması devrimcileri öldürmesi ve tekrar ay-

Devamı Sayfa 7'de)

Apocu ajan provakatör çetesinin devrimcilere ve halka saldırıları sonucu Diyarbakır'da da KAZIM GÜNER adlı proleter devrimci katledildi.

10/4/1979 günü Apocu iki provakatörce katledilen Kazım Güner 1976 dan beri proleter devrimci hareket saflarında emperyalizme, faşist diktatörlüğe ve milli zülme karşı mücadele etmekteydi. Diyarbakır YDGD üyesi olan Kazım Güner 11 Nisan günü 1000 ne yakın kitlenin katıldığı bir cenaze töreni ile toprağa verildi. Üstüste işlenen bu cinayetler Apocu'ların kimin hizmetinde olduklarını açık bir şekilde ortaya koymaktadır.

"Apocu" Provakatörlerin Katliamları Bazı Guruplarca da Protesto Ediliyor

Orta Yolcu Bir Tutum Halk Düşmanlarının Ekmeğine yağ Sürer

Kendisine Apocu adını takan ajan provakatör çetesinin Dersim'de halka ve devrimcilere karşı sürdürdükleri saldırılar ve proleter devrimcilerin kahpe pusularda katledilmesi üzerine bazı gruplar olaylarla ilgili olarak dağıttıkları bildirilerle Apocu provakatörlerin saldırı ve cinayetlerini protesto ederek bu provakasyon çetesine tavır aldılar. Aşağıda bazı bölümlerini aktaracağımız bu bildirilerde Apocu'lara tavır alınmakla beraber bu grupların birçoğu tutarsız ortayolcu bir tutum da takınmaktadırlar

Aralarında D. Yol, H. Yolu, Partizan ve D.H. Birliği'nin de olduğu bu guruplar dağıttıkları bildirilerde ve pratik tavırlarında tutarsızlığa düşmekten kurtulamadılar. Onlar Apocu provakatör çetesinin saldırılarının esas kaynağını kavramadıklarından tutarlı ve yeterli bir tavır alamadılar. Bu guruplardan bazıları Apocu provakatörlerin yarattığı provakasyonlardan, sanki bu tür saldırılar yeni oluyormuş gibi proleter devrimcileri sorumlu tutacak ve proleter devrimcilerle Apocu provakatörleri aynı uslupla eleştirecek kadar tutarsızlaşabildiler. Bunun sebebi, onların günlük ve küçük çıkar hesaplarından kurtulmayı başaramamaları ve Apocu provakasyon çizgisini yeterince kavrayamamalarıydı. Onlar daha önce proleter devrimcilerle aralarında geçen bazı tartışmaları ve bazı yanlış tavır ve eylemlerinin proleter devrimcilerce mahkûm edilmesini sindiremediklerinden böyle davranabiliyorlardı. Bundan dolayıdır ki onlar kendilerini ve taraftarlarını Apocu provakasyon çizgisine karşı tutarlı bir mücadele çizgisinde eğitmeyi gerçekleştirememektedirler.

Olayların nedeni bazı gurupların iddia ettikleri gibi proleter devrimcilerin Apocu'larla tartışmaları ve «kavga yapmaları» değildir. Bu sadece yüzeysel bir bakış açısını ifade edebilir. Olayların temelinde Apocu provakasyon çizgisi yatmaktadır ve önemli olan bunu kavramaktır. Saldırılar bizzat Apocu provakatör şefler tarafından yürütülmekte ve yönetilmektedir. Ve bu saldırılar ilk defa olmamaktadır. O halde tartışmalar ve «kavga» saldırılar için sadece bir bahanedir. Lise'deki «kavga» olmasa bile herşeyi bahane etme özelliğine sahip olan Apocu ajan provakatörler başka bir bahane ile gene devrimcilere ve halka saldıracaklardı.

Bu gün devrimcilere ve demokratlara düşen görev küçük çıkar hesaplarıyla hareket ederek Apocu provakatörlere destek teşkil edebilecek tavırlara düşmek değil, tersine meselenin önemini kavrayarak, saldırıların tüm halka ve devrimcilere yöneldiğini ve egemen sınıflarca desteklendiğini kavrayarak bu cinayet şebekesine karşı tutarlı bir mücadele yürütmektir. Tersi bir tavır halkın ve devrimin çıkarlarına zarar verir. Halk düşmanlarının ekmeğine yağ sürer.

D.Yol taraftarlarının daha önce kendilerine karşı girişilen saldırıdan sonra dağıttıkları bildiride Apocuları halk düşmanı ilân edildikten sonra Apocu'larla beraber cenaze törenine katılmaları, Partizan ve D.H. Birliği'nin dağıttıkları bildirilerindeki ortayolcu tavır, H.Yolu gazetesinin 68. sayısındaki Tunceli olayları ile ilgili yazı ve Dersim'de dağıttıkları birinci bildiri (H. Yolu taraftarları iki bildiri dağıttılar. İkinci bildiri ile beraber olumlu ve tutarlı bir tavır takındılar.) bu tür olumsuzlukların ve tutarsızlıkların örnekleri olarak gösterilebilir.

Bu guruplardan bazılarının Apocu provakatörlerin Dersim'de halka ve devrimcilere saldırıları konusunda dağıttıkları bildirilerde başka şeylerin yanı sıra şunlar yer almaktadır.

HALKIN YOLU :

«Kendisine «Ulusalcı» denilen provakatör şebekesi tertip ve cinayetlerini sürdürüyor. Bu cinayet şebekesinin elemanları 15 Nisan günü de Hüseyin Sancarı öldürdüler. Tunceli halkının yakından tanıdığı bu karanlık şebeke ortaya çıktığından beri benzeri eylemlerini sürdürüyor.

Bu gurup nedir, faaliyet ve eylemleri hangi hedeflere yöneliktir, bu gurubun görevi ve oynadığı rol nedir? Kendisine «Kürt Milliyetçiliğini» maske edinen bu şebekenin esasen belirgin ve herhangi bir siyasi çizgisi yoktur. Amaçsız ve hedefsiz; sınıfından kopuk insanların, başıboş kimselerin, feodal toplumun kalıntısı tortu ve zorbaların, serseri, lunpen, hırsız, ahlâksız kimselerin oluşturduğu bir tertip ve cinayet şebekesidir. Bu şebeke geçmişi ve bu günü karanlık kimseler tarafından yönlendirilmektedir.

Bu şebeke gerek Kürdistan'da ve gerekse Tunceli'de objektif olarak hakim sınıfların ve faşist diktatörlüğün «Ulusal» maskeli uzantısıdır. Bunlar bütün faaliyet ve eylemlerini Marksist-Leninist harekete, devrmci demokrat akım ve kimselere, devrimci-demokratik halk hareketine yöneltmişlerdir.»

(......)

«(Ulusalcı) denilen şebeke Tunceli'de karşı-devrimcilerin, MHP'nin rolünü oynuyor. Tabiki bu görevi (Ulusal) maske altında yapıyor. Bütün halk bilmelidirki Tunceli'de karşı-devrimciler «ulusal), (ilerici) yada (Devrimci) maske altında çıkmak zorundadırlar.»

(......)

«Onların alçakça faaliyetlerine göz yummak, ortak olmak, yada en ufak bir yardım ve destek vermek, alçaklığı kabul etmek ona ortak olmak demektir.»

PARTİZAN VE D.HALKIN BİRLİĞİ :

«Olay günü sabahı «UKO»cu gurup saldırı için hazırlanmakta ve intikam peşinde koşmakta, bu anlayışın ürünü olarak Kız Meslek Lisesi önünde kızlar aarsında çıkan kavga üzerine, Cumhuriyet İlkokulu önünde mevzilenen «UKO»cular, makineli tüfeklerle hedef gözetmeksizin tüm kitleyi taramışlardır. Bu taramada Sultan Argüç adlı bir kız öğrenci ölmüş, biri kız öteki öğretmen olmak üzere iki kişi de yaralanmıştır.

«Kana kan intikam anlayışında olan «UKO»cular Metin Turgut'un ölümünden bir kaç gün sonra sokak ortasında HK taraftarı Hüseyin Sancar adlı bir devrimciyi kalleşçe kurşunlayarak öldürdüler. Hem de bu faşistçe eylemi devrimcilik adına yaptılar.»

(......)

«İlimizde tertip ve provakasyonların takipçisi «UKO»cu guruptur. Bilindiği gibi «UKO»cu gurup ortaya çıktığından beri... her siyasi meselede şiddete baş vurmayı meşru görmüş ve saldırılarını sistemleştirmiştir. Bu ilimizde hemen hemen her gurupla arasından çıkan siyasi meselelerde şiddete ve silâha baş vurmayla görülmüş, hatta hedef gütmeksizin, tüm kitleyi otomatik tüfeklerle tarayarak kitle katliamcısı durumuna düşmüşlerdir.»

DEVRİMCİ YOL:

«Tunceli'de kendisine «solcu» maskesi takan eşkiyaların halkımıza ve devrimcilere karşı sürdürdükleri saldırılar dur-durak bilmiyor. Gün geçmiyorki bazı eşkiya çeteleri emekçilere ve devrimcilere kurşun sıkmasın.»

(......)

«Geçtiğimiz günlerde kendilerine «apocu» denen ve ne idüğü belirsiz unsurlar devrimcilere saldırmış, kurşun sıkmışlar ve hedef gözetmeksizin halkımıza yaylım ateşi açmışlardır.»

(......)

«Bugün artık bu saldırılar doğrudan bir şekilde halkımızı hedef almaktadır. Ve hakim sınıfların Tunceli halkı üzerinde uygulaya geldiği terörden farksız olmaktadır.»

(......)

Bütün bu söylenenler ve daha önce yazdıklarımızdan da açıkça anlaşılacağı gibi Apocu ajan provakatör çetesi genelde Türkiye Kürdistan'ında özelde Dersim'de devrime ve halka karşı saldırı ve provakasyonlarıyla egemen sınıfların hizmetindeki Kürt halkının varlığına yönelmiş saldırı cephesinin bir unsuru haline gelmiştir.

HÜSEYİN YOLDAŞ'ın Cenaze Töreninde Binlerce Emekçi «Kahrolsun ajan provakatörler» diye haykırdı

14 Nisan 1979 günü saat 19.00 sıralarında çarşı ortasında yüzlerce kişinin gözü önünde Apocu ajan provakatörlerce kahpe bir pusuda katledilen HÜSEYİN SANCAR yoldaş Dersim - Mazgirt'te yoksul bir köylü çocuğu olarak orta öğrenimini bitirdikten sonra Ankara Hukuk Fakültesine girdi. Mütevazi, alçak gönüllü ve çalışkandı. Kısa sürede devrimci mücadeleye katılan Hüseyin yoldaş Halkın Kurtuluşu saflarında yerini aldı ve aktif olarak mücadeleye katıldı. Bir taraftan Hukuk öğrenimini tamamlamaya çalışırken bir taraftan da bulunduğu yörede kitleleri örgütleme çalışmaları yürüttü. 1976'dan itibaren ise kendisini esas olarak halkın mücadelesine önderlik etme ve halk hareketini örgütleme çalışmalarına verdi. Yurtsever Devrimci Gençlik Dernekleri Fedarasyonu Kurucu Üyesi de olan Hüseyin yoldaş Dersimde devrimci çalışmalarını sürdürürken Apocu ajan provakatör çetesi tarafından katledildi.

Hüseyin'in öldürüldüğünü duyan yoldaşları ve Dersim'in emekçi halkı 15 Nisan'da hastanede toplandılar. Sabaha kadar hastanede bekleyenler, sabah saat 9'da çevre köylerden gelenlerle beraber yürüyüşe geçtiler. Binlerce emekçi ve devrimci «Kahrolsun ajan provakatörler», «Kahrolsun faşist diktatörlük» sloganlarıyla yürüyerek cenaze törenini güçlü bir anti-faşist gösteriye çevirdiler. 3500'e yakın kitlenin katıldığı cenaze töreninde haykırılan «Kahrolsun ajan provakatörler» sloganı Apocu'ların suratında patlıyan bir halk şamarı niteliğini taşıyordu. Herkes bu katil çetesinden hesap sorulmasını istiyordu.

Cenaze törenine proleter devrimcilerle birlikte H. Yolu, Tekoşin ve Partizan taraftarları da katıldılar. Apocu provakatörlerin ve onların halka yönelen saldırı ve provakasyonlarının teşhiri ve devrim andı ile tören sona erdi. Hüseyin yoldaşın katledilmesi emekçi Dersim halkının faşist diktatörlüğe ve provakatör çetelerine karşı kinini biledi.

Proleter devrimciler ve emekçi Dersim halkı böylece bir hafta içinde iki devrimciyi katilleri lanetliyerek toprağa verdiler. Hüseyin yoldaşın öldürülmesinden bir hafta önce gene Apocu provakatörlerce öldürülen SULTAN ARGUÇ binlerce devrimci ve emekçinin katıldığı bir törenle Dersim'in Rostan köyünde toprağa verilmişti.

1 Mayıs Gösterileri

Baştarafı Sayfa 1'de

Ama ne egemen sınıfların ve onların yeni paslı silâhı sıkıyönetimin baskıları ve kof tedbirleri sökmüş, ne de her renkten revizyonistin ve reformistin engelleme çabaları kâr etmiştir. Emekçi kitleler proleter devrimcilerin ve diğer bazı anti-faşist demokratik güçlerin önderliğinde 1 Mayısı, adına yaraşır bir şekilde bütün ülke çapında kutlamışlardır. «Yaşasın 1 Mayıs» diye 1 Mayıs Alanlarını dolduran işçiler, köylüler, öğretmen ve memurlar, emekçi kadınlar ve halk gençliği, bu 1 Mayısta da kitlelerin gücünün, kitlelerin örgütlü mücadelesinin egemen sınıfların baskı silahlarından, sıkıyönetimden daha güçlü olduğunu pratikte bir kez daha ispat etmişlerdir. Egemen sınıflar ve onların sıkıyönetim silahı emekçilerin gücü ve mücadelesi karşısında iflâs etmiştir.

Valilerin bütün yasaklama ve engelleme çabalarına rağmen Samsun'dan İskenderun'a, İzmir'den Kürecik'e kadar bütün ülke çapında 1 Mayıs Alanlarını dolduran emekçiler, faşizmin, sömürü ve zulüm düzeninin üzerine yürümüşlerdir. 1 Mayıs Alanlarında mücadele bayrakları yükselmiştir.

Ve daha da önemlisi, devrimciler ve emekçiler egemen sınıfların, sıkıyönetim komutanlıklarının sıkıyönetim bölgelerinde koydukları yasak ve tehdit zincirini yarmışlar ve 1 Mayısı adına yaraşır bir şekilde kitlevi olarak faşizme ve sıkıyönetime karşı bir mücadele günü haline getirmişlerdir. Ankara, Adana vb. illerde sokaklar emekçilerin gür sesleri ile, «Yaşasın 1 Mayıs», «Sıkıyönetime Hayır», «Sıkıyönetim de Sökmeyecek» sloganları ile çınlamıştır. İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığının sokağa çıkma yasağı ise uygulanamamıştır.

Özetle sıkıyönetim bölgelerinde, sözcüğün gerçek anlamı ile sıkıyönetim de sökmemiştir.

Bu durum sadece 1 Mayıs ile sınırlı bir olay değildir. Başka bir deyimle devletin militarist güçlerinin baskı ve engelleme girişimlerine ve sıkıyönetimin yasak ve tehditlerine rağmen 1 Mayısın bütün ülke çapında bir mücadele günü haline gelmesinin ortaya koyduğu bir gerçek de şudur: Emekçi halk egemen sınıfların baskı ve tehditlerine boyun eğmemektedir, sıkıyönetimin yasak ve tehdit kararları sökmemektedir. İşçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri buhranı egemen sınıfların sırtına yıkmaya kararlıdır.

Yeter ki, doğru bir önderlik yapılabilsin, anti-faşist demokratik halk güçleri arasında ilkelere dayanan ve ortak bir plâtform temelinde sürekli ve sistemli bir eylem birliği sağlanabilsin.

1 Mayıs 1979 kutlamaları bu yolda atılmış önemli bir adımdır. Emekçi kitleleri, devrimciler, demokratlar, bütün ilericiler atılan bu adımın sürdürülmesini, daha düzenli ve sistemli bir hale getirilmesini talep etmektedirler. Proleter devrimciler bu yoldaki adımların en büyük taraftarı olduklarını pratikde de göstermişlerdir. Ve bundan böyle de bu yoldaki adımların sistemli ve sürekli kılınmasını istemektedirler. Bunun için ellerinden gelen çabayı esirgemeyeceklerdir.

1 Mayısta sağlanan eylem birliği sürekli ve düzenli bir eylem birliğinin çağrısı olmalıdır.

Bütün emekçilerin, devrimcilerin ve ilericilerin talebi de budur.

Sonuç olarak devrimcilerin, emekçi sınıfların kararlı ve uzlaşmaz tutumu, örgütlü mücadelesi egemen sınıfların baskı ve yasaklamasından daha güçlüdür. Kitlelerin örgütlü mücadelesi karşısında egemen sınıfların ve onların siyasi baskı araçlarının her türlü tedbiri iflâs etmeye, çökmeye mahkûmdur.

1 Mayıs 1979 bu gerçeği bir kez daha ve açık bir şekilde ortaya koymuştur.

1 Mayıs yasaklanamamıştır, yasaklanamayacaktır. Kitlelerin gücü ve mücadelesi karşısında egemen sınıfların baskı ve tehditleri iflâs etmiştir.

Bu gerçek, bundan sonraki kitle mücadelelerinin ve 1 Mayıs 1980'in gerçek bir çağrısı olacaktır.

Mısır İsrail Anlaşması

Baştarafı Sayfa 3'de

lisler Lübnan askeri birliklerinin müdahalesini engellemek için bölgeyi yoğun bir top ateşine tutmuşlardır. Falanjistlerin bu askeri harekatına İsrail de destek olmuş ve Lübnan ordusunun bölgedeki harekatını engellemek için İsrail ordusu da bölgeyi top ateşi altına almıştır.

İsrail Başbakanı Begin'in bir sözcüsü Falanjistlerin «bağımsız bir devlet» kuracaklarından haberdar olmadıklarını; ancak Falanjistlerin müttefikleri olduğunu ve bu nedenle kendilerini destekleyeceklerini açıklamıştır.

İsrail'in kuzeyinde, Güney Lübnan'da İsrail yanlısı yeni bir «bağımsız devlet» in kurulmasıyla İsrail sınırlarını güvenlik altına almış olmakta ve Güney Lübnan'da üslenmiş olan Filistinlileri de tecrit etmeyi hesaplamaktadır.

İsrail, Amerikan emperyalizminin çabalarıyla gerçekleşen «Barış Anlaşmasıyla» güney sınırlarını da güvenlik altına almıştı. Yeni gelişmelerle birlikte İsrail'in Orta-doğu'daki varlığı bütünüyle meşrulaştırılmak istenmekte ve Filistin halkının mücadelesi engellenmeye çalışılmaktadır.

Provakasyon çetesi «Apocular»

Baştarafı Sayfa 6'da

nı yerlere sığınması karşısında polisin tavrı, devrimcilere karşı tavrından tam anlamıyla farklıdır ve bu provakatör çetesinin cinayetlerinin devamının polisçe istendiğini en ufak bir şüpheye yer vermiyecek kadar açık bir şekilde ortaya koymaktadır.

Gene polisin Hüseyin Sancar'ın Apocu provakatörlerce katledilmesi üzerine elini kolunu sallaya sallaya uzaklaşan katillerin peşinden gitmemesi, tersine yoldaşlarının cesedini yerden kaldırmak isteyen proleter devrimcilere silâhlarını yöneltmesi ve proleter devrimcilere yönelik bir saldırıya geçmesi de bunun kanıtıdır.

PROVAKASYON VE SALDIRILARIN HEDEFİ TÜM HALKTIR:

Apocu provakatörlerin saldırıları bugün özellikle proleter devrimci hareket üzerinde yoğunlaşmıştır. Bu doğaldır. Onların saldırılarının Halkın Kurtuluşu taraftarları üzerinde yoğunlaşmasının sebebi, tıpkı egemen sınıflar gibi onların proleter devrimci hareketi kendileri açısından en tehlikeli akım olarak görmeleridir. Elbette devrimin ve halkın çıkarlarının en tutarlı savunucusu olan proleter devrimciler tüm karşı-devrimci saldırıların ilk hedefi olacaktır.

Ne varki Apocu saldırının bugün proleter devrimciler üzerinde yoğunlaştırılması ve onların saldırılarının sadece H. Kurtuluşu'na «yönelik olduğu»nu vurgulamaları meselenin sadece bir yönüdür. Yukarıda belirttiğimiz tüm örnekler bu saldırıların tüm halkı ve devrimcileri hedeflediğini en açık bir şekilde ortaya koymaktadır. Hayatın kendisi ve somut pratik bunu kanıtlamıştır. Gerektiğinde onbinlerce insanın yürüdüğü anti-faşist kitle eylemlerini tarayark yüzlerce devrimciyi ve halkı katletmekten çekinmiyen bu cinayet şebekesinin saldırılarının tüm halka yönelmediğini aklı başında hiçbir kimse iddia edemez. Egemen sınıfların isteyip de beceremediği Apocularca gerçekleştirilmektedir. Halka kurşun sıkan, halkı tehdit eden, kitle örgütlerini otomatik silâhlarla tarayan, onbinlerin katıldığı mitingleri tarama kararı alan bu çetenin saldırıları tüm emekçi kitleleri, tüm Kürt halkını hedeflemektedir. Kitle pasifikasyonunu yaratarak egemen sınıfların halkı ve devrimcileri baskı ve terörle sindirmesine zemin hazırlamayı amaçlamaktadır. Bu saldırılar kitlelerin tedirgin edilmesi ve devrimcilerden koparılması amacıyla tertiplenmekte ve bizzat egemen sınıflarca körüklenmekte ve desteklenmektedir.

Tamamen anti-faşist halk hareketine yönelen bu saldırılar açıkça devrime ve halka saldırı cephesinin saldırılarının bir parçası olma özelliği taşımaktadır. Saldırılar halka yöneliktir. Halk hareketinin önder unsurlarına yöneliktir. Tüm devrimci demokrat akım ve hareketlere yöneliktir. Kürt ulusunun varlığına ve Kürt halkının devrimci demokrat hareketine yöneliktir. O halde Apocular denilen bu provakasyon şebekesi bunlar halka ve devrime saldırı cephesinin unsurlarıdır.

Apocuları «Kürt Milliyetçisi» olarak görmenin, onlara demokrat bir özellik atfetmenin gerçekle uzaktan yakından hiç bir ilişkisi yoktur. Bu noktada hiçbir devrimci ve demokrat akım ve örgüt kuşkuya tutarsızlığa düşmemelidir. Kürt ulusuna mensup onbinlerce insanı ve onların mücadelesinin önderlerini ortadan kaldırmayı amaç edinen bir çetenin Kürt Milliyetçiliği ile alâkası olamaz. Demokrasi güçlerine saldırıyı bir çizgi olarak benimsemiş olanlara demokratlık payesi verilemez.

O halde:

Halka ve devrime ve devrimin güçlerine, yönelen bu karşı devrimci provakasyon bulutunun teşhir ve tecrit edilmesi tüm halkın ve devrimcilerin görevidir. Kürt halkı ve tüm devrimci ve demokratları egemen sınıfların Kürdistan üzerindeki sinsi emellerine hizmet eden bu feodal zorbaların, hırsız şebekesinin saldırı ve provakasyonlarını boşa çıkarmak için, faşist diktatörlüğe, onun Kürt Ulusu üzerindeki milli zulüm ve baskısına, sıkıyönetim vasıtası ile milli zulmün ve militarizmin artırılmasına, baskı ve terörün yoğunlaştırılmasına karşı, egemen sınıfların ekonomik ve siyasi baskılarına karşı birleşmelidir. Baskı ve terörü, zulüm ve provakasyon bulutunu dağıtmanın yolu budur. Egemen sınıfların Kürdistan'daki oyunlarını boşa çıkarmanın ve demokrasi ve bağımsızlık kavgasını başarıya ulaştırmanın yolu budur. Bu konuda provakatörlere en ufak bir destek halka ve halkın davasına karşı sorumsuzluk olacaktır.

Halkın Kurtuluşu tüm devrimci ve demokratlara ve halka bu çağrıyı yaparken, Apocu provakatör şeflerin ellerine silah tutuşturarak halka kurşun sıktırdığı 13-14 yaşındaki insanlara da ellerindeki silahları bırakmaları, halka kurşun sıkmaktan vazgeçmeleri, provakatörlerin «döneni vururuz» tehditlerine boyun eğmemelerini, halka güvenip halkın saflarına katılmaları çağrısını yapıyor.

Proleter devrimciler tüm karşı-devrimci provakasyon ve saldırıları boşa çıkaracak, halkın ve devrimin çıkarlarını esas alacaktır. Faşist diktatörlüğe, egemen sınıflara ve emperyalizme karşı mücadelenin, ekonomik ve siyasi baskı ve sömürüye, milli zülme karşı mücadelenin zafere ulaştırılması temel görevi proleter devrimcilerin siyasi kişiler olarak davranmasını zorunlu kılmaktadır. Proleter devrimciler tüm halkla ve devrimcilerle birleşerek halka, devrime ve onun önder gücüne, bu gücün mücadeleci militan savaşçılarına yönelik her türden karşı-devrimci saldırı ve provakasyonu boşa çıkaracak, provakasyon çetelerini teşhir ve tecrit edecektir.

8 Mayıs

Baştarafı Sayfa 4'de

likle Avrupa'da emperyalist sistemin buhranından kaynaklanan siyasi gelişmeler faşist mihrakları yeniden su yüzüne çıkarmaya başlıyor. Doğrudan doğruya devletin faşistleştirilmesi ve demokratik kurumların tasfiyesinin yanı sıra birçok ülkede faşist gruplar ve partiler oluşmaya ve güç kazanmaya başladılar.

Almanya'da hızla yeni Nazi örgütleri türüyor ve güçleniyorlar. Tekelci burjuvazinin doğrudan desteğini alan bu gruplar sosyal demokrat iktidarların onların faaliyetine göz yuman tutumlarının ayrdımıyla da gittikçe genişliyorlar. çetelere yardım etmekle kalmıyor, aynı zaman- Sosyal demokrat iktidarlar yalnızca bu faşist da kısa bir süre önce yaptıkları gibi ikinci empryalist savaşın suçlusu olan Nazileri affederek, onları daha da cesaretlendiriyorlar. Eski SS komutanlarının başını çektiği savaş suçluları yeni Nazilerin kurdukları örgütlerin başına geçiyorlar.

Almanya'daki faşizme doğru gelişim yalnızca bu sivil faşist çetelerin faaliyetlerinden ibaret değildir. «Anti-komünizm» yasası Alman halkının demokratik haklarını ayaklar altına alıyor. Bu kanuna göre komünist olduğundan şüphelenilen onbinlerce kişi kamu kuruluşlarında iş bulamıyor. Hatta bu kişilerin özel yerlerde iş bulması da engelleniyor. Yeni çıkarılan anti-terör yasasıyla yaklaşık 4 milyon kişi hakkında devletin istihbarat örgütleri dosya tutuyor. Alman polisi elinde mahkeme kararı olmaksızın evleri, işyerlerini rahatlıkla arıyor, telefonları dinleyebiliyor. Kısacası Almanya'da kişi ve konut dokunulmazlığı ile ilgili en temel demokratik haklar devletin faşistleştirilme çabalarına bağlı olarak ayaklar altına alınıyor.

Almanya'daki gelişmelere bağlı olarak Hitler'in vatanı Avusturya'da da yeni Nazi grupları ortaya çıkıyor. İşçi sınıfına, komünistlere ve demokratlara karşı bu Nazi gruplarının yönelttikleri saldırılar giderek artıyor.

Faşizm tehlikesi yalnızca Nazilerin anavatanı olan Almanya ve Avusturya'ya has bir özellik değildir. Fransa ve İngiltere'de de yeni faşist gruplar hızla boy veriyorlar. Tıpkı Nazilerin Yahudi düşmanlığı gibi bu gruplar da bu ülkedeki yabancılara karşı ırkçı bir propoganda yürütülüyor. Özellikle İngiltere ve Fransa'ya bu ülkelerin Afrika ve Asya'daki sömürgelerinden gelmiş olan başka ırklardan topluluklara karşı yürütülen bu düşmanca siyaset kanlı saldırılara kadar varıyor.

Hollanda, Belçika, Danimarka vb. ülkeler de bile yeni faşist grupların ortaya çıkması gözlenebiliyor.

Ancak tarihi, emperyalistler ve faşistlerin iradi güçleri yazmıyor. Eğer dünya halkları faşizm ve savaş tehlikesine karşı uyanıklılığını artırırsa savaş ve faşizme karşı konulabilinir. ve tehlikelerle baş edilebilinir. Dünya halkları emperyalist ve revizyonist plânları yokedecek güce sahiptir.

Bölücülük

Baştarafı Sayfa 3'de

dırılması, birbütün olarak koprador-feodal düzenin tasfiye edilmesi mücadelesine sıkısıkıya bağlıdır. Bu ise Kürt, Türk ve diğer ezilen milliyetlerden işçi sınıfı ve emekçi halkın birliği ve mücadelesi olacaktır. Bu mücadelenin zafere ulaşması, milli zulmün sona ermesi, bağımsızlık demokrasi ve sosyalizm ve davasının zafer kazanması, bütün ezilen emekçilerin devrimci proletarya hareketi saflarında birliğini zorunlu kılmaktadır.

Her türlü zulüm ve sömürünün ve Kürt ulusu ve halkı üzerindeki milli zulmün en amansız düşmanı proleter devrimci hareket tir. Kürt emekçiler her türden faşist, revizyonist, reformist, ajan provakatörlerin Kürdistandaki oyunlarını boşa çıkaracak diğer milliyetlerden sınıf kardeşleriyle birliğini pekiştirecek ve doğru bir temel ve rotada mücadelesini sürdürecektir.

12 Martın Hesabı

Baştarafı Sayfa 5'de

çesi yaratmaya çalışıyorlar.

Bugünü dünden ayıran tek farklılık, işbaşında reformist CHP Hükümetinin olması ve bütün bunların «parlamenter bir rejim» altında yapılıyor olmasıdır.

12 Martın eli kanlı katilleri, karanlık güçleri CHP reformistlerinin himayesi altında bugün hâlâ işbaşındadır. Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının siyasi egemenliğinin birer parçası olan MİT, Kontr-Gerilla, MHP ve Ülkü Ocakları vb. gibi cinayet şebekeleri bugün yeni provokasyonlar düzenliyor, katliamlar tezgâhlıyorlar.

İşçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri yapılanların üzerine sünger çekmiyor, tersine bunların bir hesabını tutuyor.

12 Martın hesabı mutlaka sorulacaktır.

Bütün faşist cinayet yuvaları dağıtılacaktır.

HALKIN KURTULUŞU
HAFTALIK SİYASİ GAZETE — SAHİBİ : TEOMMAN GÖRAL — SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ : OSMAN TAŞ — YÖNETİM YERİ : 2. BEYLER, 848. SOKAK, NO 90/213 KONAK - İZMİR — YAZIŞMA ADRESİ : TEOMAN GÖRAL, PK: 71 KONAK-İZMİR — Baskı : Acargil Matbaası Tel: 149534 - İZMİR

12 Mart hükümlülerine Özgürlük

Baştarafı Sayfa 5'de

ralık cellatları olduğu iyice anlaşılmıştır.

12 Mart döneminde sıkıyönetim mahkemelerinin zindanlara doldurduğu devrimcilerin bir bölümü daha sonra özgürlüklerine kavuştular. Ama bu devrimcilerin bir kısmı, hâlâ, bu insanlık dışı mahkemelerin verdiği «karar»larla hapishanelerde bulunmaktadır.

İşçi sınıfının ve emekçi halkın devrimci taleplerini sömürerek işbaşına gelen CHP reformistleri, geçmişe sünger çekmekten, 12 Martın eli kanlı katillerini ödüllendirmekten başka bir şey yapmadı. 1803 sayılı Af Kanununun bazı maddeleri bir kaç kez Anayasa Mahkemesi tarafından yeniden düzenlendiği halde, bugün 12 Martın devrimci hükümlüleri zindanlarda tutulmaktadır.

İşçi sınıfı ve emekçi halk bugün 12 Martın hesabının sorulmasını, bugün hâlâ köşebaşlarını tutan eli kanlı katillerin cezalandırılmasını ve 12 Martın devrimci hükümlülerinin özgürlüklerine kavuşmasını istiyor.

Her 6 Mayısta olduğu gibi, 6 Mayıs 1979'da da bu talep hayatın her alanında, mücadelenin her cephesinde kendini duyurmakta, öne çıkmaktadır.

12 Mart Hükümlülerine Özgürlük!

Zindanlar Boşalsın, Genel Af!

6 MAYIS

Baştarafı Sayfa 5'de

1976'nın 6 Mayısında burjuvazinin yasaklamasına rağmen Antep'te, Adana'da yürüyüşler yapıldı. İstanbul'da binlerce devrimci yürüyüşler düzenlendi. Bir çok köy ve kasabada faşizmin cinayet ve katliamları protesto edildi.

1977'de faşist diktatörlüğün azgınlaşan baskı ve terörüne rağmen mücadele durmadı. Ankara'da devrimciler bir ana cadde üzerinde trafiği durdurarak bir darağacını yaktılar. Yurdun bir çok köşesinde forum, gösteri ve toplantılaral idamlar ve katliamlar protesto edildi.

1978 6 Mayısı ise faşizme karşı mücadelenin bütün ülke çapında her alanda yayıldığı bir gün oldu. Kuzeyden güneye, doğudan batıya kadar bütün ülke çapında, şehirlerde, köy ve kasabalarda, okullarda, meydanlarda çeşitli toplantı, forum ve gösterilerle işçiler, köylüler, halk gençliği faşizmi ve siyasi cinayetleri protesto etti. 6 Mayıs 1978 emekçilerin ve devrimcilerin bütün ülke çapında faşist diktatörlüğe karşı gerçek bir birlik ve mücadele günü oldu.

1979 6 Mayısı da bütün ülke çapında faşist diktatörlüğe, onun yeni paslı silahlı sıkıyönetime karşı anti-faşist demokratik mücadelenin yükseleceği bir gün olacaktır.

1 Mayıs ve Sıkıyönetim

Baştarafı Sayfa 1'de

layarak 1 Mayısın anlamını unutturmaya çalışmışlar, burjuvazinin iyice iflas etmiş demogojisine yeniden dört elle sarılmışlardır.

Arkasından da bütün sıkıyönetim bölgelerinde 1 Mayıs kutlamaları yasaklanmıştır.

İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı yayınladığı 21 nolu bildiri ile; Adana, K.Maraş, G.Antep ve Adıyaman Sıkıyönetim Komutanlığı 18 nolu bildiri ile; Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı 28 Nisan tarihi bildiri ile; Diyarbakır, Hakkari, Mardin, Urfa ve Siirt İlleri Sıkıyönetim Komutanlığı 3 ve 4 nolu bildiri ile; Elazığ, Maltya, Bingöl ve Tunceli İlleri Sıkıyönetim Komutanlığı yayınladığı 1 ve 2 nolu bildirilerle ve Erzincan ve Sivas İlleri Sıkıyönetim Komutanlığı da yayınladığı 28 Nisan tarihli bildiri ile her türlü toplantıyı ve 1 Mayıs gösterilerini yasakladıklarını açıkladılar.

Bunun yanında herbiri birer sıkıyönetim komutanı kesilen bazı illerin valileri (örneğin İzmit ve Çorum valileri) 1 Mayısın yasal olarak kutlanmasına izin vermediler.

1 Mayıs yaklaştıkça burjuvazinin korkusu daha da arttı. İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı, önce 1 Mayısa sahip çıkar gözüken ve bunun için göstermel.k demeçler veren DİSK yöneticilerini gözaltına aldı. Arkasından da İstanbul'da 1 Mayıs günü 29 saat geçerli olmak üzere sokağa çıkma yasağı koydu.

Bütün bu tedbirlere rağmen faşist diktatörlük ve onun yeni paslı silahı sıkıyönetim bütün ülke çapında ve sıkıyönetim bölgelerinde 1 Mayısın bir mücadele günü haline gelmesine engel olamamıştır. Ama bu sefer de yasaları ve sıkıyönetim komutanlıklarının yasaklamalarını «ihlâl ettikleri» gerekçesiyle binlerce kişiyi gözaltına almışlardır. İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı tarafından 1 Mayısta gözaltına alınan insan sayısı 1000'in üzerindedir, Ankara'da ise bu rakam 1000'ni geçmektedir. İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı İnönü Stadyomu'nu adeta bir toplama kampı haline getirmiştir. İzmir'de «bölücü» pankartlar taşıdıkları gerekçesiyle 29 kişi, Çorum'da da «yasadışı gösteri» yaptıkları gerekçesiyle 50 kişi gözaltına alınmıştır.

1 Mayıs dolayısıyla gözaltına alınan veya tutuklanan bütün devrimci ve ilericiler derhal serbest bırakılmalıdır. Sıkıyönetim kaldırılmalı, sıkıyönetim komutanlıklarının bütün uygulamaları ve Sıkıyönetim Mahkemelerinin verdiği bütün kararlar geçersiz sayılmalıdır.

1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanlarında Mücadele Bayrakları Dalgalandı

İzmir

1 Mayısta İzmir Karşıyaka'da düzenlenen «Devrimci 1 Mayıs» miting ve yürüyüşüne 10 binin üzerinde devrimci, yurtsever, ilerici ve emekçi katılmıştır.

İzmir Valiliği uzun bir süre proleter devrimcilerin ve anti-faşistlerin önderliğinde düzenlenen 1 Mayıs miting ve yürüyüşüne izin vermek istemedi. Tertip Komitesi tarafından yapılan başvuruyu, burjuva yasalarını dahi çiğneyerek, hasır altı etmek istedi. Ama devrimcilerin kararlı tutumu karşısında, 1 Mayısa çok az bir zaman kala, İzmir Valiliği «Devrimci 1 Mayıs» eylemine izin vermek zorunda kaldı.

İzmir'de bulunan Halkın Kurtuluşu ve Devrimci Yol taraftarları Karşıyaka'da düzenlenen «Devrimci 1 Mayıs» miting ve yürüyüşünü desteklediklerini ve bu eyleme en geniş bir şekilde katılacaklarını açıkladılar. Halkın Kurtuluşu ve Devrimci Yol imzası ile, miting öncesinde, on bin çağrı afişi ve yetmiş bin duyuru ilanı basıldı.

Tertip Komitesi bir çağrı yayınlayarak, Kurtuluş, Halkın Yolu, D. Halkın Birliği ve Kawa taraftarlarının da 1 Mayıs eylemine katılmalarını istedi. Kurtuluş taraftarları dışındaki gruplar çağrıya olumlu cevap verdiler.

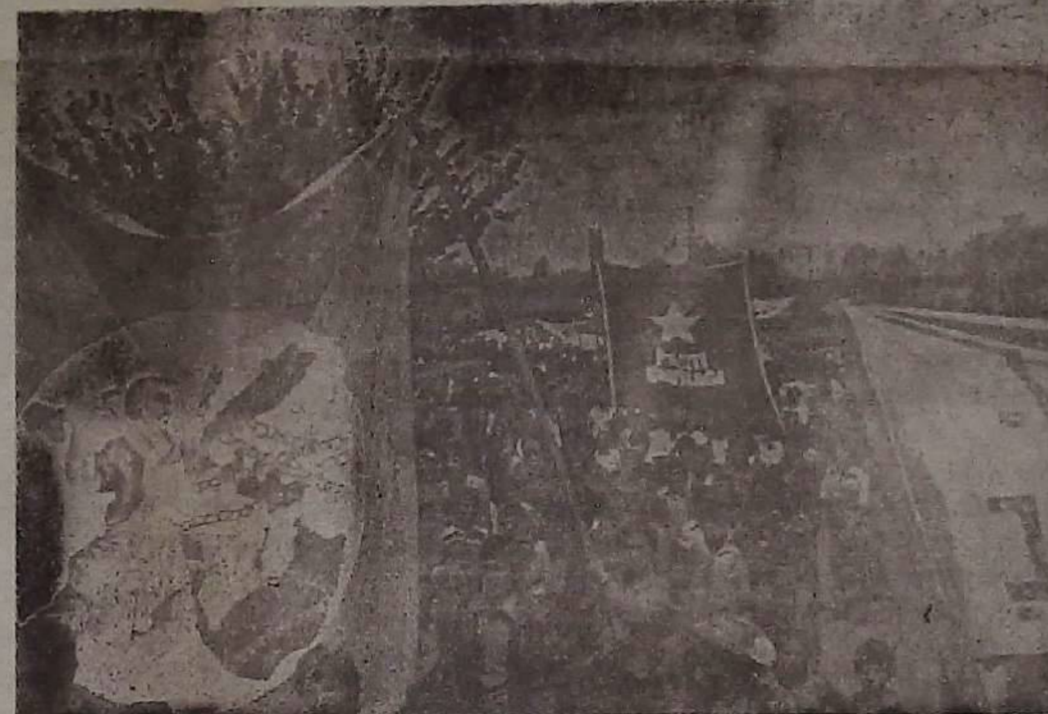

Kurtuluş grubu ise, 1 Mayısa bir gün kalıncaya kadar Konak'taki mitinge katılma kararındaydı. 30 Nisan günü ise kararını değiştirdiğini ve Karşıyakadaki miting ve yürüyüşe katılacağını açıkladı. Bunun için hiç bir önkoşulu olmadığını belirtti.

Kurtuluşçuların da katılması ile, devrimciler, yurtseverler, ilericiler ve emekçiler sabahın erken saatlerinden itibaren Karşıyaka'daki Aleybey Parkının çevresinde toplanmaya başladılar. Yürüyüşe katılmak için toplanan devrimci ve emekçiler arasında coşkulu bir hava vardı. Sloganlar atılıyor, marşlar söyleniyor, Türk ve Kürt emekçileri halk oyunları oyunuyorlardı. Daha miting ve yürüyüş başlamadan önce, Aleybey Parkı çevresinde topalnmış bütün devrimciler, ilericiler ve emekçiler arasında ortak bir dayanışma ve eylem birliği oluşmuştu.

Daha sonra, saat 15'e yaklaşırken devrimciler, ilericiler ve emekçiler miting alanı olan İskele Meydanına doğru yürüyüşe geçtiler. Bütün konvoyun miting alanında toplanması saat 19'a kadar devam etti. Burada Devrimci Yol, Halkın Kurtuluşu, Halkın Yolu ve Kurtuluş taraftaralrı adına birer konuşma yapıldı. Eyleme katılan bütün kitleortak olarak Enternasyonali ve 1 Mayıs Marşını söyledi. Halkın Kurtuluşu ve Devrimci Yol taraftarları ortak devrim andı içtiler. Miting ve yürüyüş boyunca ,devrimciler, ilericiler ve emekçiler ortak olarak «Yaşasın 1 Mayıs», «Sıkıyönetime Hayır», «Sıkıyönetim de Sökmeyecek» vb. sloganlar attılar.

Karşıyaka'da düzenlenen «Devrimci 1 Mayıs» eyleminde, Halkın Kurtuluşu pankartı altında 4 bine yakın devrimci ve emekçi yürüdü. Bunların büyük bir çoğunluğunu, halk gençliğinin yanında, Bayraklı'dan, Narlıdere'den, Gümüşpala'dan, Balçova'dan, Özdoğan Mahallesinden, Yeşildere ve Gültepe'den gelen emekçiler ve Tariş, Tekel vb. gibi fabrikalardan gelen işçiler oluşturuyordu.

Bursa

Bursa'd a 1 Mayıs, bu yıl ilk kez 4 bin devrimci, yurtsever ve emekçinin katılmasıyla kutlandı.

Bursa'daki kutlama Halkın Kuruluşu ve Devrimci Yol taraftarlarının önderliğinde gerçekleştirildi. Tertip Komitesinin çağrısına uyarak, 1 Mayıs miting ve yürüyüşüne, D. Halkın Yolu, Partizan, D. Halkın Birliği ve Kawa taraftarları da katıldılar. Böylece proleter devrimcilerle anti-faşist demokratik güçler arasında ortak bir eylem birliği sağlanmış oldu.

Miting ve yürüyüş boyunca Bursa YDGF folklor ekipleri çeşitli gösteriler yaptılar. Mitingde Halkın Kurtuluşu ve Devrimci Yol taraftarları adına konuşmalar yapıldı. Ortak devrim andı içildi. Enternasyonal Marşı söylendi.

Her renkten gerici Bursa'daki 1 Mayıs kutlamalarını engellemek için ellerinden geleni yaptılar. Özellikle DİSK 8. Bölge Temsilcisi ve Maden-İş 13. Bölge Temsilcisi, bu konuda başı çektiler. Bu reformist ve revizyonist Sendika ağaları gazetelere demeçler vererek, bildiriler dağıtarak 1 Mayıs kutlamalarını baltalamaya, katılım oranını düşürmeye çalıştılar. «1 Mayıs 1977'yi kana bulayanlar Bursa'da miting yapıyor katılmayın» diye çağrılar yaptılar. Faşizmin propagandasına güç kattılar.

Buna rağmen 1 Mayıs kutlamasını engelleyemediler.

Balıkesir

Polisin ve Valilin bütün engelleme çabalarına rağmen 1 Mayıs İşçi Bayramı Balıkesir'de de binlerce devrimcinin, işçinin emekçinin ve halk gençliğinin katılmasıyla coşkulu bir şekilde kutlandı. 1 Mayıs kutlamaları Balıkesir'de de Halkın Kurtuluşu ve Devrimci Yol taraftarlarının eylem birliği yaptıkları bir eylem oldu.

Miting ve yürüyüşe toplam 3300 kişi katıldı.

Yürüyüş boyunca polis türlü provakasyon girişimlerinde bulundu. Miting alanına girerken, miting ve yürüyüşe katılan kitleyi tek tek aramak istedi. Ancak devrimcilerin ve emekçilerin kararlı tutumu karşısında polis gerilemek zorunda kaldı.

Kayseri

Kayseri'deki 1 Mayıs kutlamalarına 5 bin devrimci ve emekçi katıldı. 1 Mayıs miting ve yürüyüşü Halkın Kurtuluşu ve Devrimci Yol taraftarlarının ortak ittifakı ve eylem birliği temelinde gerçekleştirildi. Ayrıca, Tertip Komitesinin çağrısı üzerine, miting ve yürüyüşe, Halkın Birliği, D. Halkın Birliği, Partizan, D. Halkın Yolu ve Dev-Sol gibi grupların taraftarları da katıldı.

Kayseri'de 1 Mayıs kutlamalarının sabote edilmesi için bütün karşı-devrimci mihraklar yoğun bir çaba göterdiler. Vali, miting ve yürüyüşün gerçekleşmesi için her türlü yolu kullandı. MHP'li faşistler «olay çıkacak» demogojisi ile kitleler arasında karşı-devrimci bir propaganda yürüttüler. Aydınlık-TİKP revizyonistleri ve İGD'li hainler kitleleri mitinge katılmamaya çağırdılar. Patronlar ve faşist sendika ağaları, 1 Mayıs yasal olarak tatil olmasına rağmen, mitinge katılmalarını engellemek için işçileri zorla çalıştırdılar.

Buna rağmen 1 Mayıs Kayseri'de binlerce emekçinin katılmasıyla adına yaraşır bir şekilde kutlandı. Bir mücadele günü oldu.

Uşak

Uşak'ta düzenlenen 1 Mayıs miting ve yürüyüşüne Halkın Kurtuluşu ve Devrimci Yol taraftarları katıldılar.

6 bin devrimci, yurtsever ve emekçi Uşak'ta 1 Mayıs'ta Uşak sokaklarında ve alanlarında mücadele bayraklarını dalgalandırdılar.

Mitingde Halkın Kurtuluşu ve Devrimci Yol taraftarları adına ve Uşak YDGD ve Dev-Genç adına konuşmalar yapıldı.

Manisa

Sadece Halkın Kurtuluşu taraftarlarının önderliğinde gerçekleştirilen 1 Mayıs kutlamalarına 1000'e yakın devrimci ve emekçi katıldı.

Polis miting ve yürüyüşü engellemek için yoğun bir çaba gösterdi. 1 Mayıs öncesinde MYDGD'ye yapılan baskın sonunda 150 yurtsever devrimci genç gözaltına alındı. Gecekondu halkının ve emekçi köylülerin mitinge katılmaması için özel tedbirler alındı. Miting alanına yaşları küçük olduğu gerekçesiyle çıraklar sokulmadı.

Sıkıyönetimin Yasak Zinciri Kırıldı

Emekçi kitlelerin başeğmez mücadeleci geleneği ve devrimcilerin örgütlü gücü karşısında; egemen sınıfların, onların sıkıyönetim de dahil olmak üzere bütün baskı araçlarının aldığı bütün tedbirler kâğıttan bir şato gibi çökmeye mahkûmdur.

Bu gerçek 1 Mayıs 1979 kutlamalarında, pratik olarak, bir kez daha doğrulandı. Sözcüğün gerçek anlamı ile sıkıyönetim bölgelerinde, sıkıyönetim de sökmedi.

1 Mayıs, işçi sınıfının Uluslararası Birlik, Dayanışma ve Mücadele Gününde, bütün dünyadaki sınıf kardeşleri gibi 1 Mayıs alanlarını, sokakları dolduran Ankara'nın, Adana'nın ve G.Antep'in emekçi insanları ve devrimcileri 1 Mayıs'ı coşkun bir şekilde kutladılar, gerçek anlamı ile onu faşizme, sıkıyönetime sömürü ve zulüm düzenine karşı bir mücadele günü haline getirdiler. 1 Mayısın devrimci geleneğini bu yıl da yaşattılar.

Devrimciler ve emekçiler, birçok sıkı yönetim bölgesinde egemen sınıfların ve sıkıyönetimin baskı ve yasak zincirini kırdılar.

İşte buna iki örnek: Ankara ve Adana...

Ankara

1 Mayıs yaklaşırken faşizmin yeni baskı silâhı Sıkıyönetim Komutanlığı, Ankara'da 1 Mayıs kutlamalarını yasakladığını, bu yasağa uyulmadığı takdirde, bu konudaki her türlü girişimi silâh kullanarak ezeceğini ilân etti. 1 Mayıs günü Ankara'nın bütün semt ve sokakları asker ve polis tarafından işgal edildi.

Ama emekçiler, Yurtsever devrimci halk gençliği ve proleter devrimciler, Sıkıyönetimin baskı ve yasak zincirini kırdılar ve 1 Mayıs'ı Ankara'nın dört ayrı yerinde kitlevi olarak ve coşkun bir şekilde kutladılar. Sıkıyönetim, emekçi halkın 1 Mayıs geleneğini yaşatmasını ezemedi, tam tersine devrimcilerin, emekçi halkın ve halk gençliğinin kararlı ve boyuneğmez tutumu karşısında acizliğini ve kofluğunu ortaya koydu.

Ankara'daki ilk ve en büyük 1 Mayıs kutlaması proleter devrimcilerin önderliğinde Altındağ'da gerçekleşti.

Altındağ'daki 1 Mayıs kutlaması, iki ayrı yerde oluşturulan yürüyüş kollarının ana caddeye doğru akması ile başladı. Henüz miting alanına gelinmeden, polis ve asker kutlamayı gerçekleştirmek için biribiriyle kenetlenmiş devrimci ve emekçilere saldırdı. Silâh kullandı ve ateş etti. Fakat devrimci ve emekçilerin kararlı tutumu karşısında polis ve askerler geri basmak zorunda kaldılar. Aradan çıkıp, diğer insanlar gibi mitingi seyretmeye başladılar.

Mitinge katılanların ana cadde üzerinde toplanmasından sonra, bir proleter devrimci 1 Mayısın önemi ve mücadeleci geleneği üzerine bir konuşma yaptı. Konuşma, sık sık alkışlarla ve «Kahrolsun Faşist Diktatörlük», «Faşizme Ölüm Halka Hürriyet», «Yaşasın 1 Mayıs», «Yaşasın TDKP» vb. sloganlarla kesildi.

Alanda toplanan kitle daha sonra yürüyüşe geçti ve belli bir süre sonra da düzenli olarak dağılmaya başladı. Bunun üzerine polis ve asker emekçilere ve devrimcilere karşı azgınca saldırıya geçti. Onlarca kişiyi gözaltına aldı. Dağılan devrimciler üzerine kurşun sıkıldı. Polis ve asker mahalleyi basarak evleri aramaya başladı. Ancak mahalle halkı buna izin vermedi. Devrimcilere evlerinin kapısını açan mahalle halkı, polis ve askerleri kapılarından kovdular. Bunun üzerine faşist zorbalar ev basmaktan, mahallede terör estirmekten vazgeçmek zorunda kaldılar.

Altındağ'daki 1 Mayıs kutlamasına 2500 devrimci ve emekçi katıldı.

Ankara'da ikinci 1 Mayıs kutlaması da Öveçler de gerçekleştirildi. Fakat burada polisin hayasız saldırısı sonucunda bine yakın devrimci ve emekçi gözaltına alındı.

Bademlidere'deki gösteriye de 300 kişi katıldı. Ayrıca İntur İnşaat işçileri de, çalıştıkları işyerinde bir gösteri düzenleyerek 1 Mayısı bir protesto eylemine dönüştürdüler.

Bütün bu gösterilere, proleter devrimcilerin önderliğinde gerçekleştirildi. Ve, diğer siyasi guruplar bu gösterilere katılmayı reddettiler.

Adana

Egemen sınıfların ve sıkıyönetimin baskı ve yasak zinciri 1 Mayıs'ta Adana'da da kırıldı.

Bossa'nın, Marsa'nın, Çukobirlik'in, Tekel'in yiğit işçileri, Meydan Mahallesi ve Dumlupınar Mahallesinin emekçileri ve yurtsever devrimci halk gençliği sıkıyönetimin yasak sopasını kırarak, 1 Mayısı Adana'da da coşkulu bir şekilde kutladılar, onu adına yaraşır şekilde kitlevi bir mücadele gününe dönüştürdüler.

Meydan bölgesinde gerçekleştirilen 1 Mayıs kutlamalarına 1000'e yakın devrimci ve emekçi katıldı. Yürüyüş bir kaç koldan gerçekleştirildi. Yürüyüşe katılacaklar önce Meydan bölgesinde dört ayrı yerde toplandılar. Saat 14'te Dumlupınar - Dağlıoğlu tarafından harekete geçen 200 kişilik bir kitle, Meydan Mahallesine geldiğinde 200 kişilik ayrı bir topluluk ile kucaklaştı. Yürüyüşe katılanlar iki kilometrelik bir yol katettikten sonra, toplanma merkezine geldiler. Burada, mitinge katılmak üzere gelenlerin sayısı 1000'e yaklaşıyordu. Bir o kadar emekçi de miting alanının çevresinde toplanmıştı. Miting alanında çeşitli konuşmalar yapıldı. Konuşmalar sonunda, mitinge katılanlar toplu olarak «1 Mayısta TDKP en önde», «Yaşasın TDKP», «Yaşasın GKB», «Yaşasın 1 Mayıs», «Sıkıyönetim de sökmeyecek» vb. sloganlar attılar.

Miting devrim andıyla sona erdi.

Polis ve asker, yürüyüş ve miting boyunca 1 Mayıs gösterilerine müdahale etmeye cesaret edemedi.

Kurtuluş ve Faydacılığın yeni bir Örneği

Son ana kadar Kurtuluş gurubunun İzmir'de sahte TKP'nin önderliğinde düzenlenen mitinge katılacağı biliniyordu. Kurtuluşçular uzun bir süre bu yönde propoganda yapmışlar ve pratik hayatta da buna uygun davranmışlardı. Ama son anda, 1 Mayıstan bir gün önce bir açıklama yapan Kurtuluşçular, «ilerlemeci sendikaların» İzmir Konak Meydanında düzenlediği mitinge katılmaktan vazgeçtiklerini, «Karşıyaka'da düzenlenen mitinge katılmayı uygun gördüklerini» açıklamışlardır. Açıklamalarına uygun olarak da, Ankara vb. gibi yerlerden gelen elli otobüs dolusu insanın da Kurtuluş pankartı altında toplanması ile «Devrimci 1 Mayıs» eylemine katılmışlardır.

Kurtuluşun, son anda da olsa sahte TKP'nin kuyruğundan kopması ve onları Konak Alanında kaderleri ile baş başa bırakarak proleter devrimcilerin ve Devrimci Yol taraftarlarının önderliğinde düzenlenen Karşıyaka'daki 1 Mayıs kutlamalarına katılması elbette olumlu ve sevindirici bir şeydir. Bu tutum, en az 1 Mayıs günü, İzmir'de revizyonizmi zayıflatmış, devrimcilerle anti-faşist demokratik güçler arasındaki güç ve eylem birliğini güçlendirmiştir.

Fakat, bizim burada üzerinde durmak istediğimiz konu bu değil, Kurtuluş'un bu ve benzeri konulardaki ilkesiz ve faydacı tutumudur.

Proleter devrimciler en başından 1 Mayıs eylemlerine ortak katılmak ve bu eylemleri ortak düzenlemek için Kurtuluş'a çağrı yapmış ve onlara bu temelde pratik öneriler götürmüşlerdir. Ama Kurtuluşçular, «anti-sovyetik sloganların atıldığı mitinglere katılamayacklarını» bildirerek, bu öneriyi geri çevirmişlerdir. Peki o günden bu yana değişen ne olmuştur? Proleter devrimciler, Kurtuluşçuların taleplerine uygun olarak «anti-sovyetik sloganların atılmasından» mı vazgeçmişlerdir, yoksa Kurtuluş eylem birliği ilkelerini mi yeniden gözden geçirmiştir?

Aslında bunların hiç birisi de olmamıştır. Ne İzmirli Halkın Kurtuluşu taraftarları Kurtuluşçulara «anti-sovyetik sloganlar atmayacağız» diye bir «taviz» vermişlerdir, ne de Devrimci Yol onlarla böyle bir taahhüt imzalamıştır. Ve, daha da önemlisi, ne de Kurtuluşçular eylem birliği ilkelerini gözden geçirerek kendilerine ilkelere dayanan doğru bir hat çizmişlerdir.

Burada olan şey Kurtuluşun ilkesizliğinin, faydacı bakış açısının yeni bir yansımasından başka bir şey değildir. Çünkü, birinci olarak Kurtuluş Tertip Komitesine, mitinge katılmak için hiç bir ön koşullarının olmadığını söylemiş ve ikinci olarak, mitinge katılan binlerce insan, Kurtuluşçuların bir bölümüne anti-sovyetik slogan» dediği bütün anti-emperyalist sloganları ortalığı çınlatırcasına miting ve yürüyüş boyunca atmıştır. Ve işin daha da ilginci, Kurtuluşçular bu sloganları başka tip sloganlar ile bastırmaya kalkışmamış, tersine sessiz sedasız dinlemişlerdir.

Bunun da ötesinde Kurtuluş yöneticileri miting alanında o kadar ileri gitmişlerdir ki, takındıkları pratik tavır ile miting kürsüsünde yaptıkları konuşmalarla kendilerine mitingin düzenleyicisi ve eylem birliğine yön veren ortak platformun en hararetli savunucuları havalarını vermişlerdir. Halbuki, mitinge Kurtuluş pankartı altında katılan 3 bin kişilik coşku dolu anti-faşist ilerici genç de dahil olmak üzere bütün devrimci ve emekçiler, haklı olarak Kurtuluş yöneticilerinden, sahte TKP'nin önderliğinde düzenlenen resmi geçite katılmaktan neden vazgeçtiklerinin, bunun için neden son günü beklediklerinin, bugün revizyonizmi nasıl değerlendirdiklerinin, bundan böyle eylem birliği ilkelerinin ne olacağının vb. vb. açıklanmasını bekliyorlardı. Mikrofon bir hayli zaman ellerinde kaldığı halde, Kurtuluş yöneticileri bu konuda tek bir laf dahi etmediler.

Sadece miting alanında dağıttıkları bir küçük bildiride, sahte TKP'nin Konak'ta düzenlediği resmi geçite katılmaktan vazgeçmelerinin nedenini, «ilerlemecilerin DİSK'i zaaf düşürmelerine» ve «oligarşiye teslim olmaları»na bağlamaktadırlar. Böyle bir açıklama ise, kendi taraftarlarını dahi tatmin etmeye yetmemektedir. Çünkü «ilerlemecilerin» bu tavrı ve 1 Mayısı İstanbul'da «DİSK ile birlikte değil, İzmir'de kutlayacaklarını» açıklamaları 30 Nisanda ortaya çıkmamıştır, tam tersine uzun bir zamandan beri biliniyordu. Bunu Mısırdaki sağır sultan bile duymuştu. «İlerlemecilerin» İzmir mitingine katılmak için ta başından itibaren kolları sıvayan Kurtuluş yöneticilerinin bunu bilmemelerine olanak var mıdır? İkinci olarak Kurtuluş yöneticileri «ilerlemecilerin oligarşiye teslim olmaları»'ndan bahsetmektedirler. Biz arkadaşların bu gerçeği hiç değilse bugün için görebilmiş olmalarını sevinçle karşıladık. Ama ne yazık ki, bu tesbiti yapmak için 30 Nisana kdar beklenilmesi gerektiğini pek kavrayamadık.

Özetle Kurtuluşun sahte TKP'nin Konakt'aki resmi geçit törenine katılmaktan vazgeçerek, Karşıyaka'daki 1 Mayıs eylemine katılması kendi izah ettiği nedenlerin bir sonucu olarak ortaya çıkmamıştır, tam tersine bu tavır onun faydacı yaklaşımının yeni bir örneğidir, ilkesizliğinin yeni bir tekrarıdır.

Ama tekrar etmekte yarar görüyoruz. Biz, ilkesizliklerini bir kenara bırakırsak, Kurtuluş yöneticisi arkadaşların, hiç değilse 1 Mayıs 1979 kutlamalarında sahte TKP'nin kuyruğundan koparak, onlara dolgu maddesi görevi yapmaktan vazgeçerek «Devrimci 1 Mayıs» eylemine katılmalarını olumlu bulduk, sevinçle karşıladık. Bu arkadaşların bu tavırlarını bundan böyle de kalıcı ve sistemli olarak bütün ülke çapında sürdürmelerini diliyoruz. Bu eylem birliği anti-faşist demokratik mücadeleyi güçlendirecektir. Ama Kurtuluş yöneticisi arkadaşların revizyonizmle kurmuş oldukları bütün köprüleri atmaları, faydacılığı terkederek ilkeli bir çizgiyi benimsemeleri ve ortak bir eylem platformunda birleşmeye hazır olmaları kaydıyla...